

Referat af 41. Europaudvalgsmøde fredag den 13. juli 2007, kl. 10.00

Til stede: Elisabeth Arnold (RV) formand, Erling Bonnesen (V), Jens Kirk (V), Jens Hald Madsen (V), Morten Messerschmidt (DF), Helle Sjelle (KF), Svend Auken (S), Frank Aaen (EL).

Desuden deltog udenrigsminister Per Stig Møller og fødevareminister Hans Christian Schmidt.

Formanden bød velkommen til det åbne Europaudvalgsmøde og bad gæsterne respektere, at Europaudvalget ikke var så glade for at blive forstyrret af "bippen" fra mobiltelefoner.

Punkt 1. Rådsmøde nr. 2816+2817 (almindelige anliggender og eksterne forbindelser) den 23.-24. juli 2007

Udenrigsministeren: Jeg vil som sædvanlig alene gennemgå de punkter på dagsordenen for rådsmødet, som er af særlig interesse. De øvrige punkter på dagsordenen kan vi selvfølgelig drøfte, hvis I ønsker det.

1. Kommissionens fjerde rapport om økonomisk og social sammenhæng – ”fjerde sammenhængsrapport” – og dertil hørende meddelelse

KOM (2007) 0273

Rådsmøde 2816+2817 – Bilag 1 (samlenotat side 2)

Udenrigsministeren: Kommissionens fjerde rapport om økonomisk og social sammenhæng - ”fjerde sammenhængsrapport” - og dertil hørende meddelelse

Kommissær Hübner vil præsentere Den fjerde Sammenhængsrapport inden for rammerne af en åben debat. Der er primært tale om en faktuel rapport, der indeholder en lang række statistiske oplysninger om den økonomiske, sociale og demografiske udvikling i EU's regioner de seneste år.

Rapporten viser, at der er sket positive fremskridt i de mest tilbagestående regioner, og at strukturfondene har bidraget positivt hertil. Rapporten viser dog også, at der fortsat eksisterer store regionale forskelle, og at man flere steder kan konstatere øget ulighed i udviklingen mellem storbyer og randområder. Dette gælder især i flere af de nye medlemslande.

Regeringen finder det meget væsentligt, at Kommissionen fortsætter

med at styrke sit arbejde for at sikre, at strukturfondsindsatsen har en reel effekt på udviklingen i de mest tilbagestående regioner.

Præsentationen af samhørighedsrapporten er et første skridt i processen frem til Kommissionens midtvejsevaluering af EU's budget for så vidt angår strukturfondene. Kommissionen afholder i september et stort samhørighedsforum, hvor alle interesserede lokale, regionale og nationale myndigheder samt organisationer kan drøfte rapportens konklusioner og de spørgsmål omkring strukturfondenes fremtid, Kommissionen har stillet i sin tilhørende meddelelse.

Svend Auken takkede for forelæggelsen og sagde, at det vist var "Jorden rundt" på 80 sekunder, Europaudvalget havde fået af udenrigsministeren.

Svend Auken mente, at samhørighedsrapporten viste den klassiske modsætning mellem centrum og periferi, altså mellem centralområderne, som var inde i en meget lovende vækst, og yderområderne, som var i tilbagegang, hvilket man også kunne se i Danmark. Men der var én ting, som han fandt nok så skræmmende, og som han ikke vidste, om udenrigsministeren havde en kommentar til, og det var, at afstanden mellem rige og fattige øgedes. Den øgedes ikke så meget som i USA, men den øgedes, og den øgedes forholdsvis dramatisk inden for EU. Eksempelvis var man inden for uddannelse, hvor man havde en målsætning om, at 85 pct. skulle have en form for kompetencegivende uddannelse, nede på, at kun omkring 76 pct. fik det.

Det var godt, at arbejdsløsheden var faldet så kraftigt, som den var, men man havde en segmentering af arbejdsmarkedet i øjeblikket, som betød, at de med de dårligste jobs eller ingen jobs blev ringere og ringere stillet, sagde Svend Auken og bad om at få udenrigsministerens kommentarer til det.

I øvrigt var det en rapport, som også havde en masse fremskridt i sig, tilføjede Svend Auken.

Udenrigsministeren sagde, at han godt kunne se, at det, Svend Auken sagde, var rigtigt på mange områder, men at samhørighedsrapporten drejede sig om regionalpolitikken, hvorimod arbejdsløsheden lå i Lissabonperspektivet.

Det, Svend Auken havde sagt om centrale områder og udkantområder, var rigtigt, vi skulle ikke have den situation, at udkantområder blev fattige områder, sagde udenrigsministeren. Det var også det, der lå i samhørighedsrapporten, og det skulle man selvfølgelig holde øje med, det var det, der var hele meningen med den, tilføjede han.

2. (Evt.) WTO/DDA

Rådsmøde 2816+2817 – Bilag 1 (samlenotat side 7)

Info-note (05) I 64 (referat af åbent samråd om WTO 9/6-06)

Udvalgsmødereferater:

Alm. del (06) – bilag 408, side 1535 (seneste behandling i EEU 21/6-07)

Alm. del (06) – bilag 390, side 1498 (behandlet i EEU 15/6-07)

Alm. del (06) – bilag 337, side 1224 (behandlet i EEU 11/5-07)

Alm. del (06) – bilag 309, side 1130 (behandlet i EEU 20/4-07)

Alm. del (06) – bilag 217, side 793 (behandlet i EEU 9/2-07)

(05) side 1734 (behandlet i EEU 14/7-06)

(05) side 1670 (behandlet i EEU 23/6-06)

Udenrigsministeren: De såkaldte G4 forhandlinger i Potsdam mellem Brasilien, Indien, EU og USA om Doha-rundeforhandlingerne brød som bekendt sammen den 21. juni i år. På denne baggrund aflyste man det ekstraordinære GAERC-møde, der skulle have været holdt fire dage senere, og som vi forberedte i vores sidste møde her. Jeg fik derfor ikke anledning til at orientere Europaudvalget om den seneste udvikling angående Doha-runden.

Sammenbruddet i Potsdam skyldtes især brasiliansk, men også indisk, modvilje over for at give øget markedsadgang for industriprodukter, selv i lyset af udsigten til dermed at opnå øget europæisk og muligvis også amerikansk liberalisering af handlen med landbrugsprodukter.

Forhandlingerne er således rykket til WTO's hovedsæde i Genève, hvor formændene for forhandlingsgrupperne for hhv. landbrugs- og ikke-landbrugsprodukter ventes at præsentere kompromisforslag på de respektive områder medio juli måned. På dette grundlag ventes WTO's Generelle Råd i slutningen af måneden at drøfte mulighederne for at opnå et positivt runderesultat.

Det er netop situationen i perioden mellem fremlæggelse af formændenes kompromisforslag og mødet i Det generelle Råd, som GAERC ventes at ville drøfte - ikke alene på selve rådsmødet, men også under en arbejdsmiddag for EU's handelsministre, som finder sted i tilknytning til mødet i Bruxelles, jeg tror, det er søndag aften.

Svend Auken spurgte, om man kunne sige, at det nu var faldet fra hinanden. Han syntes, at de centrifugale kræfter var så stærke, og at det desværre, selv om der kom dette formandskabs kompromisforslag, var højst usandsynligt, at man ville nå til et kompromis. Tilsyneladende var det nu ikke længere landbrugsproblemerne, som spærrede, men derimod industritoldbeskyttelse i en række af de mellemrige lande, først og fremmest selvfølgelig Brasilien, som jo havde sprængt kompromiset i stykker, sidst man var sammen.

Jens Kirk takkede for forelæggelsen og sagde, at han kunne tilslutte

sig noget af det, hans gode kollega Svend Auken havde sagt, og spurgte om det, at WTO Doha-runden nu var forlagt til Geneve, forrykkede ved noget ud over, at man så kom ind i et endnu større dødvande, end det man allerede var i.

Jens Kirk spurgte helt konkret, hvor længe eksempelvis Brasilien kunne holde sammen på den gruppe, man kunne kalde de delvis rige lande, som gerne ville have i pose og i sæk, men som ikke ville aflevere noget igen. Han mente, at de måtte komme så langt, at de også kunne lide et nederlag, så man kunne komme videre. De kunne vel ikke blive ved med at påberåbe sig den berettigelse, de var vel rige i nogle sammenhænge, men fattige i andre, så der måtte vel være en mellemvej også, sagde Jens Kirk.

Udenrigsministeren sagde, at det jo ikke så godt ud med Doha-runden, og at det havde været lidt af en overraskelse, at det var Indien og Brasilien, der udvandrede på grund af utilfredshed med landbrugstilbuddene, før man overhovedet var kommet 5 meter ind på banen. Europaudvalget vidste jo, at Danmark er indstillet på at gå så langt som overhovedet muligt med landbrugstilbuddene, at vi ønskede en fuld liberalisering, og at vi også ønskede, at EU udvidede sit mandat til det yderste.

Udenrigsministeren gjorde opmærksom på, at han ikke, da det var et åbent samråd, kunne gå for meget i detaljer, men at han kunne sige, at nogle lande på det sidste møde, de havde haft – det var junimødet – følte, at kommissæren var gået på den anden side af sit mandat. Det var ikke blevet rejst som en sag, men som en advarsel om, at man befandt sig på den anden side af det. Det var ikke den danske opfattelse, men det ville sige, at der skulle leveres fra den anden side omkring industriprodukterne, som det også var blevet nævnt af et af Europaudvalgets medlemmer, for at han skulle have en chance for at komme tilbage og få udvidet mandatet. Som det lå nu, troede udenrigsministeren ikke, at man kunne få ham trukket videre over mod liberalisering. Danmark ville støtte det, sagde udenrigsministeren, men han troede ikke, det ville være muligt, uden at der kom modydelse.

Derfor var det rigtigt, som det var kommet til udtryk i Europaudvalget, og som udenrigsministeren også havde sagt til Europaudvalget ved flere lejligheder, at man var i den lidt triste situation, at man tog nogle lande, der hørte til i udviklingsgruppen med den ret dynamiske vækstøkonomi, med ombord, således at de afrikanske lande faktisk mistede nogle fordele, de kunne have fået, fordi de kørtes af de stærkt udviklede udviklende mellemindkomstlande. Derfor var det de fattigste lande, som blev taberne, sagde udenrigsministeren.

Han tilføjede, at det var trist, hvis Doha-runden skulle falde sammen, dels fordi det ville være de fattigste lande, der blev taberne, dels fordi det,

som de tidligere havde drøftet i Europaudvalget, ville føre, til, at der kom en masse bilaterale og regionale aftaler.

Udenrigsministeren gjorde opmærksom på, at de jo også i Europaudvalget havde talt om EU's behov for også at indgå regionale aftaler. Nu havde EU så Afrikapolitikken og Lomé-aftalerne osv., men det ville igen være de fattigste lande, som ikke kom ind i de globale og kryds-og-tværgående regionale aftaler.

Derfor var det udviklingsmæssigt meget, meget trist, hvis Doha-runden ikke lykkedes, men spørgsmålet var, om det kunne lykkes, sagde udenrigsministeren. Han tilføjede, at han havde netop havde været i Portugal og drøftet situationen med det portugisiske formandskab, der havde sagt, at de sporede bevægelse i et af landene. Udenrigsministeren gjorde igen opmærksom på, at dette var et åbent samråd, og at han derfor ikke kunne sætte navne på de forskellige ting, der var kommet frem i forhandlingerne, men der var altså bevægelse hos nogle, mens der hos andre af de lande, de havde talt om, ikke var nogen bevægelse. Hvis bare et af de lande ville bevæge sig, var det muligt, at de ville trække flere med, sagde udenrigsministeren og tilføjede, at han ikke ville opgive håbet endnu. Kommissær Lamy var meget dygtig, og det forventedes at arbejdsgruppens formand ville komme frem med et eller andet forslag, og så måtte man se, om de kunne bryde dødvandet i slutningen af juni måned.

Amerika havde jo også et problem, sagde udenrigsministeren, for i Amerika var det sådan, at "fast track" til præsidenten var udløbet den 1. juli og kunne forlænges af Kongressen. Men stemningen i Kongressen var, at det forudsatte, at der var bevægelse, og den bevægelse var jo ikke sikker. Så man kunne også komme i den situation, at "fast track" til præsidenten faldt bort, og at det hele så ville blive endnu sværere.

Udenrigsministeren gentog, at det ikke så godt ud, men at han ikke ville opgive håbet endnu, og han tilføjede, at han havde meget stor tillid til kommissær Lamys evner.

Jens Kirk sagde, at han havde bemærket, at udenrigsministeren i forbindelse med sin omtale af forhandlingerne i WTO havde sagt, at han ikke kunne nævne navne på de lande, som havde bevæget sig, men også at han havde nævnt ordet Lomé, derfor ville Jens Kirk gerne vide, om det franske præsidentvalg rykkede noget ved situationen, om det ville gøre forhandlingerne fremover lettere. Jens Kirk tilføjede, at han forestillede sig, at udenrigsministeren måske ville sige ja eller nå til det.

Udenrigsministeren svarede, at den franske linje hele tiden - også under den foregående præsident - havde været, at mandatet var den yderste kant. Men da præsidentvalgkampen kom, kunne man sige, havde der været

nogle protektionistiske forslag. De gjorde det jo ikke lettere, og Frankrig havde markeret, at der var en grænse for det mandat. Men udenrigsministeren troede, at hvis der kom bevægelse i det, og der kom nogle gennembrud på industriprodukterne, så ville Frankrig også vurdere det konstruktivt. Det mente han ikke, der kunne være nogen tvivl om.

3. Det vestlige Balkan

Rådsmøde 2816+2817 – Bilag 1 (samlenotat side 9)

Udvalgsmødereferater:

Alm. del (06) – bilag 390, side 1500 (senest behandlet i EEU 15/6-07)

Alm. del (06) – bilag 337, side 1228 (behandlet i EEU 11/5-07)

Udenrigsministeren nævnte ikke dette punkt.

4. Ukraine

Rådsmøde 2816+2817 – Bilag 1 (samlenotat side 11)

Udenrigsministeren nævnte ikke dette punkt.

5. (Evt.) Iran

Rådsmøde 2816+2817 – Bilag 1 (samlenotat side 13)

Udenrigsministeren nævnte ikke dette punkt.

6. Mellemøsten

Rådsmøde 2816+2817 – Bilag 1 (samlenotat side 15)

Udvalgsmødereferat:

Alm. del (06) – bilag 390, side 1500 (senest behandlet i EEU 15/6-07)

Udenrigsministeren: Rådet forventes at drøfte, hvad man i lyset af den aktuelle situation kan gøre fra EU's og det internationale samfunds side for at bringe fredsprocessen tilbage på sporet. Der forventes vedtaget rådskonklusioner om fredsprocessen.

Svend Auken havde bemærket, at udenrigsministeren havde sagt, at man ville mødes for at se, hvordan det gik, og havde udtrykt håb om, at fredsprocessen kunne genoptages. Deri kunne man vel ikke kritisere nogen, sagde Svend Auken, men udenrigsministeren havde jo et noget mere intimt kendskab til forholdene i Mellemøsten, tilføjede han og spurgte, om EU ikke kunne spille en lidt mere konstruktiv rolle end bare at håbe på, at fredsprocessen kunne blive genoptaget.

Hvad var Blairs mandat, hvordan fungerede det, kunne udenrigsministeren ikke sige lidt mere om de processer og også om den fortvivlende situa-

tion, som man havde i de besatte områder selvfølgelig først og fremmest i Gazaområdet og på Vestbredden, spurgte Svend Auken.

Udenrigsministeren svarede, at han var glad for Svend Aukens spørgsmål, og at han havde snakket med Tony Blair om situationen aftenen før. Udenrigsministeren ville ikke trætte Europaudvalget med at gå i detaljer med sine rejseberetninger, men ville sige, at EU kunne spille en rolle. EU var medlem af kvartetten, hovedformålet med udenrigsministerens rejse havde været at give indspil til EU i kvartetten, det danske indspil måtte jo gå via EU til kvartetten, ellers fik det ikke nogen mening. At det havde kunnet få det i 2002, skyldtes jo, at vi sad med formandskabet, sagde udenrigsministeren, derfor var han fra Mellemøsten taget til Portugal og havde drøftede situationen med det portugisiske formandskab. Derefter havde han talt med Solana, med Condoleezza Rice og aftenen før med Tony Blair.

Det var rigtigt, som Svend Auken havde sagt, at Tony Blair var blevet udpeget, og at det mandat, han havde, formelt set var at støtte opbygning af de palæstinensiske institutioner og den palæstinensiske økonomi, sagde udenrigsministeren. Men der stod også i hans mandat ”i henhold til køreplanen”. Det ville sige, at han havde mulighed for at gå ind i de andre dele af køreplanen, og det var udenrigsministeren ikke i tvivl om, at han ville.

Situationen var efter udenrigsministerens opfattelse den, at der på trods af mørket var nogle lyssprækker både i forhold til Syrien og i forhold til Den Arabiske Liga, som han syntes skulle udforskes. Udenrigsministeren mente, at det ville kunne lade sig gøre, og at det måtte være EU's opgave at få kvartetten til at forfølge det spor.

Både Solana, Condoleezza Rice, Tony Blair, den portugisiske formand og udenrigsministeren var enige om den proces, som han havde lagt frem på sin rejse, så der ville altså komme en eller anden EU-holdning om, at det var nu, der skulle udnytte nogle situationer. Udenrigsministerens opfattelse var, at hvis der kom til at gå halvandet til to år, ville det blive meget sværere. Det havde også været hans budskab på rejsen, og hvis der kom til at gå to år, ville blive meget svært overhovedet at lave en fred, for så ville de ikke-statslige aktører bliver meget stærkere, og så kunne det godt være, at regeringerne ville kunne indgå fredsaftaler, men de ville få meget svært ved at få dem holdt. Det var i hvert fald de EU-parter, udenrigsministeren havde talt med på sin rundrejse, enige i, og de var også enige i, at EU's opgave nu var at få kvartetten ind og få kvartetten aktiveret, sagde udenrigsministeren og tilføjede, at han ikke var i tvivl om, at Tony Blair i den forbindelse ville være et godt kort.

Udenrigsministeren sagde, at han godt var klar over, at den arabiske verden så med megen mistillid på Tony Blair, men at den ville fordampe i det øjeblik, manden kom i gang, da manden var jo dynamisk og også i stand til at

lave en upartisk fredsdrøftelse. Det havde udenrigsministeren megen tillid til, han troede, at Tony Blair var den bedste mand at have på den plads på indeværende tidspunkt.

7. Sudan/Darfur

Rådsmøde 2816+2817 – Bilag 1 (samlenotat side 17)

Udvalgsmødereferat:

Alm. del (06) – bilag 337, side 1225 (seneste behandling i EEU 11/5-07)

Udenrigsministeren: Vi vil på rådet have en bred drøftelse af situationen i Sudan samt de regionale aspekter af konflikten, herunder især forholdene i Tchad.

Der befinder sig i øjeblikket op mod 250.000 sudanesiske flygtninge i den østlige del af Tchad. Vi vil derfor på mødet drøfte mulighederne for en ESDP mission, der kan bistå med sikkerheden omkring flygtningelejrene. Missionen skal være forankret i en FN resolution og ventes at omfatte ca. 2.500-3.000 mand, hvoraf Frankrig vil stille med hovedparten. Styrken vil skulle bistå en civil politioperation under FN og skal så vidt muligt deployeres så snart regntiden slutter i oktober.

På grund af forsvarsforbeholdet vil Danmark ikke kunne bidrage til en militær ESDP-operation til Tchad.

Efter Sudans accept af hybridstyrken kan FN nu fortsætte arbejdet med styrkegenereringen til den fælles AU-FN mission. Deployering af styrkerne forventes indledt i år, men først afsluttet i foråret 2008. FN's og AU's særlige udsendinge Eliasson og Salim har indkaldt til møde i Libyen d. 15.-16. juli, hvor de vil orientere om status for de politiske forhandlinger. På grund af fragmenteringen af oprørsgrupperne er der tale om en særdeles vanskelig proces, og jeg forventer, at vi tidligst vil se egentlige forhandlinger med Sudans regering i august eller september.

8. (Evt.) Europarådets Parlamentariske Forsamlings resolution 1562 (2007) "Secret detentions and illegal transfers of detainees involving Council of Europe member states: second report" (CIA-overflyvninger)

Rådsmøde 2816+2817 – Bilag 2 (tillæg til samlenotat)

Udenrigsministeren: Den 3. juli debatterede det nederlandske parlament den seneste rapport fra Europarådet om de påståede hemmelige CIA-aktiviteter i Europa. Det var den rapport, som vi også drøftede både her i udvalget og i Det Udenrigspolitiske Nævn den 28. juni.

Debatten i det nederlandske parlament resulterede i, at parlamentet på-

lagde regeringen at rejse sagen i EU. Det er derfor, den er på dagsordenen under eventuelt på rådsmødet den 23.-24. juli 2007.

Regeringens holdning til rapporten redegjorde jeg i detaljer for her i udvalget den 28. juni. Og der er ikke i mellemtiden sket noget, der giver os grund til at skifte holdning. Der er ikke kommet nye oplysninger på bordet.

Så jeg ved heller ikke konkret, hvad den nederlandske regering vil sige, og kan derfor ikke i dag forholde mig til det i det.

Men vi vil tage det nederlandske indlæg til efterretning og lytte nøje efter, hvad især Rumænien og Polen måtte sige i den forbindelse.

Svend Auken sagde, at udenrigsministeren hele tiden lod som om, det bare var noget, nogle havde påstået, men Svend Auken troede ikke, at der var nogen objektiv iagttagelse, der ikke troede, at det var sandt, som Washington Post havde skrevet den ene gang efter den anden, og som mange andre aviser havde skrevet, og som Europarådet havde taget op.

Det, Svend Auken syntes var belastende for dem i forhold til medlemsstaterne, altså i forhold til kollegerne, var, at udenrigsministeren og han havde siddet sammen ved et møde med den rumænske udenrigsminister, hvor han havde svoret på, at der ikke havde været de lejre, og det var endda under hans forgængers regering, men at Svend Auken faktisk ikke troede, at der var nogen, der tvivlede på, at der var eller havde været de lejre.

Svend Auken troede heller ikke, der var nogen, som tvivlede på, at der havde været disse overflyvninger og tvangsanbringelser af fanger til tortur. Og det var selvfølgelig vanærende, at vores kontinent med de idealer, som vi havde fået nedlagt, og som vi skulle bruge, og derfor håbede han meget, at udenrigsministeren ville støtte sin hollandske kollega undervejs ved mødet.

Formanden havde bemærket, at Svend Auken havde kommenteret dette dagsordenspunkt om de hemmelige CIA-fængsler, og hun tilsluttede sig hans opfordring til at tage vel imod det hollandske initiativ, der viste, at de diskuteredes i andre parlamenter end det danske.

Formanden gjorde opmærksom på, at Europarådet var en forsamling af parlamentarikere, som var deres kolleger, udenrigsministeren selv havde været medlem af Europarådets parlamentariske forsamling, at alle EU's medlemslande også var medlemmer af Europarådet, og at de dermed havde en parlamentarisk forpligtelse til at sørge for, at den slags beskyldninger ikke kunne rejses mod europæiske lande.

Formanden syntes, at det var vigtigt, at man opretholdt presset mod de lande, at det mindste, man kunne forlange, var, at de øvrige lande prøvede at få de to lande, der var under anklage, til at samarbejde med de undersøgelsesdelegationer, der kom fra de forskellige organisationer.

Jens Hald Madsen sagde vedrørende de påstande, der havde været omkring CIA-fængslinger og lejre og den rapport, der var kommet, at han gerne - uden at tage stilling til, hvad medlemmer af Europarådet fra de forskellige partier i det danske folketing havde stemt eller ikke stemt - ville have udenrigsministeren til at kommentere den efter Jens Hald Madsens opfattelse skandaløse måde, man havde lavet den rapport på, idet der i den grad manglede dokumentation for de påstande, der var i den.

Jens Hald Madsen mente, at det var den, der ville være udgangspunktet for den diskussion, man skulle have i de forskellige nationale parlamenter, og at man burde have et noget bedre grundlag for den diskussion.

Frank Aaen sagde, at han så blev nødt til at bede udenrigsministeren bekræfte nogle andre ting.

Punkt 1, at USA's regering havde erkendt eksistensen af den slags fængsler i Europa, og at der derfor selvfølgelig var noget at undersøge og noget at kritisere under alle omstændigheder ikke kun i forhold til den afgivne rapport.

Punkt 2, at flere af de fly, der var antaget at være blevet brugt til disse transporter, havde overfløjet Danmark.

Udenrigsministeren sagde, at dette emne åbenbart var blevet hovedtemaet nu på grund af initiativet fra Holland, men at han ikke havde noget nyt at føje til det, han sidst havde sagt om det i Europaudvalget.

De kunne godt tage den sammen diskussion 17 gange, tilføjede udenrigsministeren, men der var ikke sket noget som helst siden, de sidst havde haft den diskussion i Europaudvalget og i Nævnet, og derfor så han ikke nogen grund til at tage en fornyet diskussion om det emne.

Udenrigsministeren sagde, at han var helt enig i det, som Svend Auken havde peget på, at de nu måtte høre, hvad Holland ville sige, og at det også var det, han havde sagt i sin forelæggelse. Men udenrigsministeren gjorde opmærksom på, at både Polen og Rumænien igen klart har afvist beskyldningerne, og at begge lande havde henvist til de undersøgelser, de selv havde gennemført, og som ikke havde ført til, at de kunne acceptere disse påstande.

Udenrigsministeren gjorde opmærksom på det, han sidst havde sagt, og som Svend Auken også havde bekræftet ham i, at han ikke kunne hævde at de to regeringer var fulde af løgn.

Det var de altså enige om sidst, konstaterede udenrigsministeren, og han så derfor ikke nogen grund til at orientere Europaudvalget om andet end, at Holland ville rejse det, at han ikke vidste, hvordan de ville rejse det, at han ikke vidste, hvad de ville sige, og at han ikke vidste, hvordan Polen og Rumænien ville reagere.

Der var ikke noget nyt for udenrigsministeren, sagde han og tilføjede,

at hvis der kom noget nyt frem, ville han selvfølgelig reagere i forhold til det, der kom frem.

Udenrigsministeren bekræftede over for Jens Hald Madsen, at der var nogle ting i rapporten, som var problematiske, bl.a. det med denne her NATO-beslutning, som skulle have fundet sted under Svend Auken's regering i oktober 2001, hvor det i så fald måtte være Mogens Lykketoft, der havde ansvaret. Udenrigsministeren kunne ikke se nogen som helst grund til at skulle anklage Mogens Lykketoft for, at han ville lave hemmelige aftaler om overflyvninger, som det blev påstået i rapporten. Udenrigsministeren mente ikke, at Mogens Lykketoft havde lavet sådanne aftaler, han mente heller ikke, at Nyrup Rasmussen havde lavet sådanne aftaler, han mente simpelt hen – og det var regeringens opfattelse - at det var forkert, det der stod i rapporten.

Og om det, at det skulle være hemmelige papirer, sagde udenrigsministeren, at de hemmelige papirer altså lå på Internettet, så de kunne læses.

Udenrigsministeren syntes også, at Svend Auken skulle være opmærksom på anklagen mod Svend Auken's regering, som Svend Auken's regering overhovedet ikke var enig i. Udenrigsministeren var helt enig i, at det, der stod i rapporten, var forkert, og at sådanne ting skabte tvivl om lødigheden.

Frank Aaen sagde, at han jo altid syntes, det var godt, når folk sagde, at de ville høre, hvad der blev sagt, men at det bare ikke lød så opmuntrende, når man hørte eftersætningen, at udenrigsministeren ikke kunne anklage to lande for at lyve. Nu drejede det sig om to anklagede lande, og man havde jo før hørt, at anklagede lande ikke fortalte hele sandheden, og det havde lydt som om, der konkluderedes, sagde Frank Aaen. Men hvem talte så sandhed, spurgte han, for USA havde gentagne gange sagt, at de havde den slags fængsler i Europa, og at de havde foretaget – og måske stadig væk foretog – den slags flyvninger. Vi kendte jo nogle af dem i Danmark, hvor de fly havde været brugt til kendte transportere af hemmelige fanger, sagde Frank Aaen og tilføjede, at de havde været på besøg også i Danmark.

Derfor gentog Frank Aaen sit spørgsmål, om det ikke ville være korrekt at slutte et sådant punkt med at sige, at der var noget at undersøge, uanset de to lande skulle sige, at det kendte de ikke noget til.

Udenrigsministeren sagde, at USA's tilståelse bestod i, at USA havde anerkendt brugen af hemmelige fængsler, men at de ikke havde sagt, hvor de var, og at de heller ikke havde sagt, at det var i Europa, de kunne være, og at det derfor var en ret løs form for tilståelse.

Omkring flyene, sagde udenrigsministeren, at han ikke vidste, at der havde været fly med fanger i danske lufthavne. Der havde været et sammenfald mellem de flynumre, der påstodes at have været anvendt af CIA, og numre på fly, der havde overfløjet Danmark. Men det gjorde jo ikke i sig selv de

flyvninger til hemmelig CIA-flyvninger.

9. (Evt.) Libyen

Rådsmøde 2816+2817 – Bilag 3 (tillæg til samlenotat)

Udenrigsministeren nævnte ikke dette punkt.

10. Eventuelt

Udenrigsministeren: Endelig vil jeg lige afslutningsvis nævne, at der er forlydender om, at Storbritannien måske vil tage Litvinenko-sagen op under "eventuelt" efter Ruslands afvisning af at udlevere eks-KGB agenten Andrej Lugovoj.

11. Siden sidst

Udenrigsministeren nævnte ikke dette punkt.

Punkt 2. Åbning af regeringskonferencen

Alm. del (06) – Bilag 402 (samlenotat side 1)

Det Europæiske Råd 21-22/6-07 – Bilag 13 (teknisk gennemgang af mandatet)

EU-note (06) – E 70 (Europa-Parlamentets udtalelse om regerings-konferencen)

Udvalgsmødereferat:

Alm. del (06) – bilag 408, side 1518 (seneste behandling i EEU 21/6-07)

(06) side 1479 (behandlet i EEU 15/6-07)

Udenrigsministeren: På selve rådsmødet vil Rådet beslutte at indkalde en regeringskonference. Der er tale om en formalitet, som følger af proceduren for indkaldelse af regeringskonferencer som fastlagt i traktaten. Allerede på mødet i Det Europæiske Råd i juni blev der blandt EU's stats- og regeringschefer opnået enighed om at indkalde en regeringskonference.

I tilknytning til rådsmødet vil regeringskonferencen formelt blive åbnet, og det første møde i regeringskonferencen afholdt. Mødet vil have ren ceremoniel karakter. Det egentlige arbejde ventes først at gå i gang i september måned.

Det Europæiske Råd opfordrede det kommende formandskab til at udarbejde et udkast til traktattekst, der skulle forelægges for regeringskonferencen, så snart denne åbnede.

Det portugisiske formandskab har endnu ikke fremlagt et traktatudkast. Såfremt et traktatudkast bliver fremlagt i forbindelse med åbningen af regeringskonferencen, vil regeringen tage dette til efterretning og se frem til at analysere udkastet nærmere. Det bliver ikke drøftet på selve mødet.

Regeringen vil selvfølgelig sørge for, at traktatudkastet sendes til Europaudvalget, så snart det modtages.

Og så vil jeg godt oplyse udvalget om, at jeg er blevet enig med formanden om, at jeg ligesom i forbindelse med tidligere regeringskonferencer vil invitere Europaudvalget til et uformelt møde den 24. august, hvor vi kan gå mere i detaljer med den.

Formanden orienterede udenrigsministeren og Europaudvalget om, at der havde været formandsmøde i Lissabon mandag og tirsdag, hvor der havde været et ønske om at få de nationale parlamenter repræsenteret som observatører ved regeringskonferencen, ligesom Europa-Parlamentet havde tre observatører. For ikke at komme til at institutionalisere COSAC på en måde, som mange ikke ønskede, og for at prøve at dele sol og vind lige, var man blevet enige om at bede det portugisiske parlament, som var parlamentet i formandslandet i øjeblikket, om at tage kontakt til rådsformandskabet og foreslå, at repræsentanter for de nationale parlamenter for trojkaen, det ville sige Portugal, Tyskland og Slovenien, kan deltage i regeringskonferencen som observa-

tører. Regeringskonferencen ville tage kort tid, og den ville formentlig ikke omfatte mere end de tre formandskaber, sagde formanden. Den var blevet forberedt under det tyske formandskab, den skulle gennemføres nu under det portugisiske formandskab, og så kom det slovenske, som skulle arbejde videre med den.

Der havde været en meget stor diskussion om det på COSAC-formandsmødet mandag/tirsdag, sagde formanden, og man mente faktisk, at det var en salomonisk løsning at bede trojkalandene om at sende en repræsentant hver. At sende 27 landes repræsentanter som observatører til en regeringskonference, ville i hvert fald ikke have megen mening, så vidt de kunne se det, og at bede et land om at sende repræsentanter ville uvægerligt give diskussioner, om det skulle være et stort land eller et lille land og i givet fald et nyt land eller et gammelt land osv., osv. Derfor var der blevet enighed om at rette henvendelse til den portugisiske regering om at anmode parlamenterne i de tre lande, som var trojkaen, om at sende en observatør hver til regeringskonferencen. Og det forslag havde fået tilslutning fra samtlige landes parlamenter og også fra Europa-Parlamentet. Og den portugisiske Europaminister havde oplyst, at han ville anbefale det.

Svend Auken takkede udenrigsministeren for den meget kortfattede orientering om starten på regeringskonferencen og sagde, at han havde forstået det sådan, at dokumentet først ville foreligge på selve mødet, og at det vist også var det, udenrigsministeren havde antydnet. Det var i sig selv imponerende, at der allerede var en tekst på disse ret komplicerede tekniske ting, sagde Svend Auken og tilføjede, at han syntes, det var tilfredsstillende, at Europaudvalgets medlemmer med det samme ville få det tilsendt. Det var klart, at teksten var blevet sværere tilgængelig, i og med man havde valgt, hvad han var enig i, en løsning, hvorefter man ændrede de bestående traktater. Og det var også blevet kompliceret efter de mange korrektioner og erklæringer, som englænderne og andre havde fået ind. Det i sig selv gjorde det meget kompliceret, sagde Svend Auken, og derfor troede han, at pædagogiske papirer var i meget høj efterspørgsel, og at det nok ville være godt, hvis EU-sekretariatet, Europaudvalgets eget sekretariat og Udenrigsministeriet aftalte en strategi for, hvordan det kunne pløjes igennem, og hvordan det kunne blive gjort tilgængeligt.

De ville jo have en opgave senere hen, når der kom et lovforslag, sagde Svend Auken, og der ville blive en offentlig debat og en debat i Folketinget. Og det, der jo ville optage sindene, ville først og fremmest være, om det nu blev mere effektive beslutninger, man kom til at træffe.

Det andet var selvfølgelig, sagde Svend Auken, vores helt specielle §

20 problemstilling.

Når man i sin tid havde besluttet sig til for en folkeafstemning, var det, fordi dette med at lave en forfatning for EU ikke var noget, man bare kunne gøre, uden at befolkningen var blevet spurgt, og det var vel også derfor, man havde inddraget § 20 ved den lejlighed, sagde Svend Auken. Han troede, at det var meget vigtigt, og han havde selv et meget åbent sind over for det spørgsmål, men det var et meget vigtigt spørgsmål, gentog han. For man kunne vel sige uden at gøre det for langt, at hvis man skrev realiteterne sammen i et dokumentet og bare kørte videre, så ville det være svært at forklare folk, at der egentlig skulle være en folkeafstemning. Mens det var noget andet, hvis man på den anden side kunne sige, at der var sket sådanne ændringer, at alene det, at man valgte en helt anden opbygning og opdeling af de symbolske ting i det, som kunne give et besværligt indtryk af, at man var ved at skabe en superstat. Det var en sådan samlet vurdering, Svend Auken troede var utrolig vigtig for Europaudvalget.

Og Svend Auken troede, at hvis de skulle kunne få befolkningen til at deltage i en sådan opklarings- og diskussionsfase, så ville det være meget vigtigt, at der kom et sådant pædagogisk materiale. Han syntes, det var meget tilfredsstillende, at Europaudvalget blev indkaldt til mødet i august, og at det ville være skønt, hvis der lå noget materiale, der måske kunne fortælle lidt om deres arbejde i EU. Og hvis man eksempelvis skrev de 117 spørgsmål om, som man i sin tid havde skrevet for at øge oplysningsarbejdet i lyset af forfatningstraktaten, men nu i lyset af reformtraktaten, syntes han, det ville være fint. Og det, formanden havde sagt, syntes han også var en god løsning.

Noget af det interessante, der var sket, var jo, i hvor høj grad man var optaget af at få de nationale parlamenter placeret stærkere i processen uden at skabe nye institutioner. Og Svend Auken syntes, det ville være vældig godt at få en tilbagemelding fra den tyske forbundsstat og fra det portugisiske parlament om det.

Svend Aukens sidste spørgsmål var til tidsplanen.

Nu ville man komme med oplægget i slutningen af juli, sagde Svend Auken. Men der ville, som udenrigsministeren havde sagt, ikke blive nogen substansbehandling nu, institutionerne ville gå på ferie, og man kunne så bruge tiden til pædagogiske ting. Forhandlingerne ville starte til september, og Svend Auken havde så forstået det sådan - og det ville han gerne have, at udenrigsministeren bekræftede eller afkræftede rigtigheden af - at man forestillede sig, at man allerede var færdig den 18.- 19. oktober, og at Det Europæiske Råd så kunne få en foreløbig tilbagemelding, det kunne blive oversat til alle hovedsprog - det var jo også noget, der tog lang tid - og at man så havde en konsolideret tekst i løbet af december. Var det sådan, tidsplanen var, spurg-

te Svend Auken.

Hvis det var det, ville det – hvis Svend Auken tænkte på regeringen og Europaudvalget – være naturligt, at Europaudvalget fik en sådan tiltrædelseslov meget tidligt i det næste folketingsår. Der var vel ikke noget, der forhindrede Europaudvalget i at lave dette her til en kontinuerlig proces, sagde Svend Auken og tilføjede, at han gerne ville signalere, at socialdemokraterne var meget optagede af at få belyst de spørgsmål, der var.

De var ikke i tvivl om, at det var et godt resultat for Europa, der var nået, men de var stadig væk oprigtigt i tvivl om spørgsmålet om en folkeafstemning, og derfor var det vigtigt for dem at få alle disse aspekter diskuteret ordentligt igennem med den danske befolkning, og der troede han, at de kunne få god hjælp fra Udenrigsministeriet.

Frank Aaen gjorde opmærksom på, at den tyske Angela Merkel havde sagt, at hun som baggrund for den tekst, hun havde lagt frem, havde haft de enkelte landes ønsker, og at der som udtryk for de danske ønsker, som regeringen havde formuleret dem, var blevet svaret på tolv spørgsmål. Frank Aaen tilføjede, at Europaudvalget jo ikke var ubekendt med, at forhandlingsoplæg af den ene og den anden art blev holdt fortrolige. Men nu var forhandlingerne jo afsluttede, og der lå et resultat, og de andre lande kendte vores udspil, så det var i virkeligheden kun den danske befolkning, der ikke kendte regeringens svar på Angela Merkels tolv spørgsmål, sagde Frank Aaen. Han spurgte udenrigsministeren, om der kunne komme bare et enkelt argument for, at den danske befolkning skulle forholdes oplysninger, som eksempelvis de øvrige lande i EU-samarbejdet for længst havde fået, og hvor det, som svaret lagde op til, allerede var blevet gennemført og fremlagt i offentligheden. Frank Aaen ville gerne have lidt åbenhed om, hvad den danske regering havde sagt til Angela Merkel som oplæg til arbejdet med at lave denne forfatningstekst.

Det var den ene ting, sagde Frank Aaen, den anden ting havde forbindelse med det, Svend Auken havde været inde på.

Der havde været ni punkter i den oprindelige forfatning, om hvilke man sagde, at der skulle være folkeafstemning. Nu skulle der åbenbart ikke pr. automatik være folkeafstemning om teksten, derfor kunne Frank Aaen godt tænke sig at få at vide, om de ni punkter var forsvundet ud af teksten, om de var væk, og om det var derfor, den ikke skulle til folkeafstemning, eller hvorfor EU ikke længere skulle beskæftige sig med eksempelvis rumforskning. Frank Aaen troede ikke, at spørgsmålet var så vigtigt, men det var det altså forfatningsmæssigt, sagde han og spurgte, om det var derfor, det var taget helt ud, så der dermed ikke længere var begrundelse for en folkeafstemning, eller hvad var der sket med det og de øvrige otte punkter.

Morten Messerschmidt spurgte, om udenrigsministeren kunne give

noget overblik over, hvornår den § 20-redegørelse, som var blevet bebudet, ville foreligge, altså hvor lang tid, der skulle bruges på den, efter at man havde det endelige traktatgrundlag.

Vedrørende de ni punkter, som Frank Aaen havde nævnt, bad Morten Messerschmidt udenrigsministeren give en vurdering af, hvor mange af de ni punkter, der ville kunne indføres via artikel 308, altså gummiparagraffen. Morten Messerschmidt sagde, at han var ret overbevist om, at eksempelvis rumforskning ville man kunne anvende artikel 308 til gennemførelsen af, uden at det nødvendigvis blev indskrevet i søjle 1.

Morten Messerschmidt syntes, at det ville være interessant, hvis udenrigsministeren kunne give en vurdering af det, og i det lys tage stilling til de ni punkter.

Endelig så Morten Messerschmidt gerne, at udenrigsministeren gav en status for, hvilke lande der indtil videre havde bebudet, at de ville holde folkeafstemning og havde ladet sig inspirere af de udmærkede demokratiske kræfter.

Udenrigsministeren svarede først formanden, at han syntes, det var et meget interessant møde, der havde været i COSAC, og at det var en klog konklusion, der havde været på spørgsmålet, så man ikke i alle parlamenter skulle diskutere, hvem der skulle være observatører.

Udenrigsministeren syntes også, det var interessant, at formanden havde oplyst, at den portugisiske regering ville anbefale det. Det havde han ikke fået at vide, da han var der to dage før, men det kunne jo være sket siden, måske var det dengang ikke taget op af den portugisiske regering, tilføjede han.

Hvis den portugisiske regering, som havde formandskabet, kom med forslaget, så syntes udenrigsministeren da, at Danmark skulle støtte det. Men det var klart, at det ikke skulle være en ny institution, man skulle sørge for at den måde, det blev gjort på, ikke var ved at oprette en ny institution.

Udenrigsministeren bekræftede Svend Aukens tidsplan. Dokumentet ville komme på selve mødet, hvor man ville have en drøftelse af det, derefter ville der ske en teknisk gennemgang af det, og politiske drøftelser af det ville finde sted i september. Men dér ville man holde sig meget, meget snævert til det meget udførlige mandat, man havde fået på topmødet, man ville afvise nye emner, man ville afvise nye temaer, man ville holde sig til mandatet fra juni måned. Det var derfor, det kunne gøres så hurtigt, tilføjede udenrigsministeren, ellers ville det ikke kunne lade sig gøre så hurtigt. Men der var en enkelt regering, der havde sat spørgsmålstegn ved en af fortolkningerne fra juni måned, så man ville alligevel godt kunne få problemer i september/oktober på trods af, at man mente, det var afsluttet.

Det betød så, sagde udenrigsministeren, at sådan som tidsplanen var, ville den færdige tekst kunne vedtages efter forhandlingerne i september/oktober på topmødet den 18.-19. oktober. Derefter ville der gå en proces i gang, som Svend Auken havde sagt, hvor man skulle sikre sig, at oversættelserne var rigtige, at juraen var helt rigtig, at krydshenvisningerne var helt rigtige osv. Det arbejde ville finde sted mellem oktober og december, hvor det hele skulle være færdigt til vedtagelse og underskrift i Det Europæiske Råd.

Sådan var tidsplanen.

Vedrørende afstemningerne sagde udenrigsministeren, at det ham bekendt kun var Irland, der havde bebudet at ville afholde folkeafstemning.

Udenrigsministeren erklærede sig enig med Svend Auken i, at det da var en ændringstraktat, og at den som alle andre ændringstraktater var meget, meget vanskeligt at læse. Det havde Berlingske Tidende givet et godt eksempel på et par dage tidligere, og dem troede udenrigsministeren, at der ville være mange af. Derfor var det rigtigt, at de skulle lave en kort pædagogisk fremstilling. Der ville på nettet blive givet et overordnet indtryk af hovedelementerne i reformtraktaten, sådan som de fulgte af mandatet fra regeringskonferencen, sagde udenrigsministeren, og han syntes, det ville være fint, hvis Folketinget og Udenrigsministeriet sammen kunne se på, hvordan man gjorde det bedst.

Det var ikke noget forfatning, for så ville alle tidligere ændringstraktater også være forfatninger. Denne her forholdt sig til tidligere tekster i form af ændringer. Så hvis man kaldte denne en forfatningstraktat, havde man kun vedtaget forfatningstraktater.

Tiltrædelsesloven kunne man først levere, når man havde det andet overstået, sagde udenrigsministeren, men, tilføjede han, han var enig i, at det så på grund af tidsfaktoren også skulle gå hurtigt.

Vedrørende de tolv spørgsmål svarede udenrigsministeren, at Frank Aaen jo elskede at stille de samme spørgsmål i alle de fora, han kunne finde, at han syntes, det da var fint, og at han kunne svare meget hurtigt, for han vidste, hvad han skulle svare, så det var, som det plejede at være.

Udenrigsministeren sagde til Frank Aaen, at han jo havde svaret på det spørgsmål flere gange. De tolv spørgsmål havde været til mundtlig behandling, at der altså ikke lå noget skriftligt, og at de andre lande derfor heller ikke kendte svarene, som Frank Aaen havde påstået. Det ville være nyt for ham, hvis de andre lande skulle kende de svar, der var givet mundtligt fra embedsmændene, og det var der redegjort for, sagde udenrigsministeren. Som der også var redegjort for, havde embedsmændene haft til opgave, da ministrene ikke kunne tage til alle møder, på ministrenes vegne, på regeringens vegne og på Folketingets vegne – dvs. det flertal, der måtte have vedtaget politikken - at for-

klare den danske position på de spørgsmål, som blev stillet embedsmandsmæssigt, når et formandskab skulle forberede et topmøde og et punkt på et topmøde. Det var fuldstændigt normal praksis. Og selvfølgelig havde embedsmændene ikke udtrykt sig i modstrid med den vedtagelse, der lå i Folketinget og med den enighed, der lå mellem de fem partier, der udgjorde et stort flertal, og som også forelå skriftligt, og som Frank Aaen også måtte kende.

Derfor kunne udenrigsministeren ikke rigtigt se, hvad Frank Aaen gik efter. Der var ikke noget papir, han kunne gå efter, og der var udenrigsministeren bekendt heller ikke noget papir i andre hovedstæder, hvor han ville kunne finde, at det altså var det, embedsmændene havde svaret, for de havde svaret mundtligt over for formandslandet.

Udenrigsministeren sagde, at han gerne ville se traktaten, før han ville besvare Morten Messerschmidts mere finurlige artikelmæssige spørgsmål.

Udenrigsministeren vidste ikke, hvor mange af de 9 punkter, der havde været inde før, og som nu var ude, der måtte være inde igen, når de så traktaten til oktober, det kunne udenrigsministeren da ikke vide, sagde han, så svarene måtte afhænge af den kommende proces.

Vedrørende de helt specielle spørgsmål om artikel 308 sagde udenrigsministeren, at det var derfor, han havde indbudt til det uformelle møde i Udenrigsministeriet, hvor man også ville kunne stille spørgsmål til embedsmændene, der også ville kunne besvare spørgsmål vedrørende de juridiske finesser. Og udenrigsministeren foreslog, at de tog dem til den tid, da de endnu slet ikke var derhenne, hvor de behøvede at tage dem, her havde han kun orienteret om, hvordan forløbet ville være, tilføjede udenrigsministeren.

Morten Messerschmidt sagde, at når han fik så gode svar, blev han inspireret, og at han egentlig ikke havde planlagt det, og at det derfor var udenrigsministerens egen skyld, at han stillede de spørgsmål.

Det var det med læsbarheden, forfatning/traktat og sådan nogle ting, Morten Messerschmidt syntes var så underholdende, for hvis man læste det som et udkast til forfatning, ville man jo konstatere, at der vel var flyttet rundt på en del artikler i forhold til Nicetraktaten, men at 90 pct. af teksten var fuldstændige gengivelser. Når udenrigsministeren derfor dels sagde, at nu skulle den nye traktat være læsbar – og dermed havde Morten Messerschmidt forstået, at det var den nuværende traktat ikke – dels at vi i hvert fald skulle væk fra en forfatning, så mente Morten Messerschmidt, at det måtte forstås sådan, at der virkelig skulle være tale om nogle markante ændringer af sprogbrug, ords anvendelse og sådan nogle ting.

Udenrigsministeren gav udtryk for at han mente, det var juristeri.

Morten Messerschmidt sagde, at han aldrig ville bevæge sig ud i noget juristeri, han bevægede sig aldrig ud i områder, hvor han ikke kunne bun-

de, men at spørgsmålet dels var, hvor stor en del af forfatningen udenrigsministeren forventede, at der ville være bevaret efter mødet i Tyskland, dels hvor store ændringer udenrigsministeren troede, der ville være tale om.

Frank Aaen sagde, at han stillede sig meget tvivlende over for, at man sendte embedsmænd i byen med så delikat et emne som for en forfatningstraktat og forhandlinger om dens indhold, uden at de havde et stykke papir med. Men hvis det skulle være tilfældet, mente Frank Aaen, at Europaudvalget måtte kunne få en mundtlig redegørelse, fordi det på en eller anden måde måtte kunne dokumenteres, hvad de havde sagt.

Frank Aaen syntes, at man skyldte offentligheden og Europaudvalget en redegørelse for, hvad embedsmændene havde sagt til det tyske formandskab, og han kunne ikke forstå, at der skulle kunne findes ét eneste argument for, at den danske befolkning, Europaudvalget og Folketinget ikke kunne få de samme informationer på den ene måde eller på den anden måde, som det tyske formandskab havde fået.

Frank Aaen syntes ikke, at han havde fået et helt klart svar på, om de ni punkter var ude, eller om de havde fået en anden status, så de ikke længere udløste folkeafstemning. Han mente, at man måtte kunne give en eller anden form for svar på det. Når det nu tidligere havde været lysende klart, at der skulle være folkeafstemning, og når de ni punkter ham bekendt stadig væk var med i teksten, hvad var det så, der gjorde, at man ikke i dag syntes, at det var lysende klart, at det skulle være en folkeafstemning, spurgte Frank Aaen og tilføjede, at det måtte de da kunne komme lidt nærmere end det, som udenrigsministeren hidtil havde svaret.

Frank Aaen gjorde opmærksom på, at et stort flertal i Folketinget syntes, at det var det rene idioti, at Europa-Parlamentet skiftede adresse flere gange om året, da det kostede et par mia. kr. og en ufattelige mængde CO₂ at køre fra den ene by til den anden. Men denne situation, som man også kaldte rejsecirkuset, kunne kun ændres i forbindelse med en ændring af en traktat, sagde Frank Aaen og spurgte derfor, om den danske regering havde meddelt det tyske formandskab, at vi i forbindelse med en traktatændring næste gang ville søge at få fjernet det rejsecirkus, som et massivt flertal både i Folketinget og i Europa synes er et fuldstændigt ufatteligt svineri med penge og ressourcer.

Svend Auken sagde, at han gerne ville sige tak og gøre den bemærkning, at han jo syntes, det var fantastisk, at det var lykkedes at nå et resultat, og at han slet ikke delte de mange lidt hånlige bemærkninger, som man havde kunnet læse i den internationale presse om resultatet. Hvad havde man forestillet sig, når 27 lande skulle blive enige, spurgte Svend Auken. For to år siden havde der været fuldstændigt kaos i EU, og man havde tvivlet meget på,

om det nogen sinde kunne komme til at fungere. For et år side havde man bare kunnet forlænge tænkepausen, og ingen vidste, hvad der skulle ske. Europaudvalget havde været i Tyskland og havde haft møder med en række centrale skikkelser fra tysk side, og man kunne roligt sige, at der havde været masser af god vilje, men overhovedet ingen klare budskaber om et resultat. Det højeste, man troede, man kunne nå, var en køreplan, og nu havde man så en fuldt gennemarbejdet tekst, sagde Svend Auken og tilføjede, at han syntes, det var et imponerende stykke arbejde, der var lavet.

Svend Auken tilføjede, at det, han først og fremmest var glad for – ud over at han troede, man ville få et mere effektivt EU – var, at de så kunne slippe for i en meget lang periode at bruge alle deres kræfter på de institutionelle spørgsmål.

Svend Auken tilføjede, at han havde to spørgsmål. Det ene vedrørte Polen. Udenrigsministeren havde ikke villet nævne det, han havde sagt, der var et enkelt land, men alle vidste jo, at det var Polen, hvor de enæggede var blevet tvetungede – hvis han måtte sige det sådan – sagde Svend Auken og spurgte, om vi havde nogen kontakt med polakkerne, og hvad der blev gjort, for de havde jo så mange andre problemer at slås med i den regering, at det ville være helt vanvittigt, hvis de skulle kunne blokere, tilføjede han.

Svend Aukens andet spørgsmål var det lidt vanskeligere spørgsmål om, hvad det var for en slags dokument. For folk blev meget forvirrede, når statsministeren i Spanien, Belgien, Italien og Luxemburg efter mødet erklærer, at 97 pct. af forfatningstraktaten tekstmæssigt var med over i dette dokument. Det var det ene sæt udtalelser, som Svend Auken troede, at udenrigsministeren kendte. Det andet var, at Gordon Brown havde sagt, at dette her ville ikke, som man tidligere havde sagt, blive forelagt, for de engelske vælgere, fordi det var fuldstændigt anderledes, da de havde fået deres vigtige udtalelser med. Og Sarkozy, der havde sagt, at de to dokumenter ikke havde noget med hinanden at gøre, og at det alene af den grund ikke skulle til folkeafstemning, for man havde jo sagt nej til forfatningstraktaten én gang. Der kunne siges meget for et præsidentsystem, sagde Svend Auken, men det var klart, at det førte til mere enkle budskaber. Og så havde man endelig hollænderne, der også sagde, at det var et helt andet dokument.

Da vi jo havde en længere tradition for folkeafstemninger end noget andet land, var dette her selvfølgelig meget vigtigt, sagde Svend Auken, han troede ikke, at det var noget, man skulle tage let. Over 70 pct. af den danske befolkning havde sagt, at man ville have en folkeafstemning, og Svend Auken troede ikke, at det kun var et spørgsmål om Grundlovens § 20, selv om det selvfølgelig var helt afgørende, og han håbede meget, at det var løst tilfredsstillende. Men det var også et spørgsmål om, sagde Svend Auken til uden-

rigsministeren, i hvilket omfang man kunne sige, at det alligevel havde ændret karakter. Det kunne godt være, at det indholdsmæssigt var det samme, men at det alligevel havde ændret karakter, så man ikke længere havde det som en grundlov, der skulle føre videre frem, men som en række institutionelle løsninger, der havde været nødvendige, fordi man var blevet 27 medlemmer i stedet for 15. Det var den problemstilling, socialdemokraterne gerne så afklaret, så de kunne sige det til vælgerne, sige til offentligheden med god samvittighed, hvis ikke der skulle være folkeafstemning.

Og omvendt, hvis man nåede frem til den overbevisning, at det i realiteten var det samme dokument, så ville der selvfølgelig være en anden situation, og Svend Auken troede ikke, at man dér skulle prøve at snyde på vægten i forhold til befolkningen, men at man virkelig skulle lytte til alle argumenterne i det, og det var det, socialdemokraterne gerne ville gøre i så åben og grundig dialog som muligt, tilføjede han.

Derfor ville Svend Auken gerne kvittere for både, at man ville lægge dokumentet ud på nettet, og også at man ville lave disse pædagogiske øvelser.

Svend Auken kunne heller ikke se, at der var noget forkert i, at man svarede på Frank Aaens spørgsmål. Så vidt han kunne vurderer det, havde man intet at skjule, han syntes, at den danske forhandlingslinje hele vejen igennem havde været absolut fornuftig, nemlig først og fremmest bestemt af et ønske om, at man skulle nå et resultat, så man kunne komme i gang med de virkelige problemer, europæerne havde at slås med og ikke bruge så mange kræfter på dette her. Svend Auken tilføjede, at han ikke vidste, hvem der havde været nede at tale med det tyske formandskab, men hvad de havde sagt undervejs, det kunne han bestemt ikke se burde omgærdes af nogen form for mystik.

Udenrigsministeren sagde til Morten Messerschmidt, at dette simpelt hen var et punkt på dagsordenen, hvor man startede en ceremoniel proces, som man behandlede for første gang, og som derefter ville køre. Udenrigsministeren syntes, at det var fuldstændigt forkert at sidde i Europaudvalget og ville diskutere alle mulige detaljer omkring traktaten. Det havde de gjort, før statsministeren og han tog til topmødet, og da havde man også fået svar af statsministeren på alle de ting, Frank Aaen havde spurgt om. Og de kunne da godt lege sådan, så de på alle møder tog alle ting en gang tid, men det fandt udenrigsministeren ikke nogen grund til. Han havde ikke mere at føje til i forhold til det, statsministeren havde svaret på sidst, men han syntes, det var mærkeligt, at man i Europaudvalget, som burde kunne huske så lang tid tilbage, ikke kunne huske, at de havde fået alle svarene. Noget andet var så, om man var tilfreds med dem, sagde udenrigsministeren og tilføjede, at Frank Aaen havde lov til at være utilfreds med dem, men han kunne ikke sige, at han ikke havde fået svarene. Udenrigsministeren troede imidlertid, at han aldrig

ville kunne gøre Frank Aaen tilfreds, og at han kun ville henholde sig til, at man havde haft statsministeren i Europaudvalget på det sidste møde, og at man dér havde fået svar på alle de spørgsmål, man havde stillet i forbindelse med Frank Aaens spørgsmål, og, gentog udenrigsministeren, det var altså ikke ret mange uger siden, så det burde Europaudvalgte kunne huske.

Omkring punkterne, der var ude, og alle de andre spørgsmål i forhold til mandatet for den kommende regeringskonference henviste udenrigsministeren til, at Europaudvalget den 27. juni havde fået tilsendt et notat, og det syntes han, at de skulle læse. Det ville være en udmærket idé, de havde jo hele sommeren til det, tilføjede han.

Vedrørende rejseriet sagde udenrigsministeren, at Danmark ikke havde rejst det problem, at der var ingen, der havde rejst det, og at det først var blevet rejst nu lang tid efter, at mandatet for regeringskonferencen var blevet givet. Derfor var det en tabt sag, man var kommet for sent ud, det kunne jo ikke nytte noget, at man kom længe efter, at mandatet var blevet givet, og sagde: Åh for resten vi skal lige have det med.

Det var helt tydeligt, at der var blevet givet et meget klart mandat, som betød, at man ikke kunne komme med nye emner, derfor skulle de, som syntes, at regeringscheferne skulle have husket rejseriet, som Danmark også var imod, og som udenrigsministeren også var imod, have husket det dengang i stedet for 14 dage efter at komme i tanke om, at det skulle man vist have haft med.

Der var altså ingen lande, der havde rejst spørgsmålet om rejseriet, og Europa-Parlamentet havde direkte vedtaget ikke at rejse det, så udenrigsministeren mente, at det var en lidt mærkelig diskussion at rejse nu.

Svend Auken gjorde opmærksom på, at Frankrig også sagde nej.

Udenrigsministeren sagde, det var korrekt, og at dertil kom, at det var en del af det institutionelle kompromis, og at det kun kunne ændres med Frankrigs accept. Man havde jo forrige gang ved behandlingen af forfatningstraktaten prøvet at få det ændret, men dengang havde Chirac blokeret med begge ben i en glidende tackling.

Når Parlamentet havde afvist det, ingen havde rejst det, ingen havde ønsket at få det ind, og mandatet var lagt fast, så var det for sent at komme i tanke om det, sagde udenrigsministeren og tilføjede, at man kunne jo være vågen ved havelågen, hvis der var et eller andet, man gerne vil have med.

På Svend Aukens spørgsmål, om Danmark havde kontaktet polakkerne, svarede udenrigsministeren, at det jo altså måtte være formandskabet, der skulle drøfte det med polakkerne, og at han gik ud fra, at polakkerne ville respektere den beslutning, de selv havde været med til at træffe. Det var jo ikke en tilfældig beslutning, det havde taget mange, mange timer at få den

lavet, og der havde været grundige overvejelser, sagde udenrigsministeren. Han havde selv ved en tilfældighed overværet nogle af dem, så præsidenten havde selvfølgelig vidst, hvad han gjorde, og han havde, så vidt udenrigsministeren kunne vurdere det, også haft rygdækning hjemme for det. Udenrigsministeren tilføjede, at Socrates' udlægning af, hvad der var blevet besluttet, var rigtig, det havde han også givet udtryk for to dage før i Portugal, og han havde også fastslået over for polakkerne, at sådan var det.

Vedrørende spørgsmålet om, hvor meget der var tilbage, og hvor meget, der var nyt osv. sagde udenrigsministeren, at man jo også måtte give rum for, at der også var en indenrigspolitisk debat i hvert enkelt land, og den syntes han ikke, at han skulle kommentere, da der jo rundt omkring ville være forskellige betoning og forskellige ting at trække frem, ligesom der var herhjemme. Herhjemme diskuterede man jo § 20, det troede udenrigsministeren ikke, at man gjorde i andre lande, og han troede også, at vi nok ville bede os fritaget for, at andre lande begyndte at fortælle os, hvad vi skulle men om § 20 i vores grundlov.

Der var altså de indenrigspolitiske debatter, og så havde Europaudvalget det uformelle møde den 24. august, hvor de kunne komme dybere ned i detaljerne, sagde udenrigsministeren og tilføjede, at det ville han holde sig fra i det indeværende møde, fordi det slet ikke var det, der skulle tages fat på her og nu.

Formanden sagde, at hun gerne ville korrigere den bemærkning, Frank Aaen var kommet med, for hun kunne godt huske, at de havde diskuteret oplægget til regeringskonferencen adskillige gange i Europaudvalget, så dette udvalgsmedlem følte sig i hvert fald ikke misinformeret et eller forholdt informationer. Det måtte derfor stå for Frank Aaens egen regning, at Europaudvalget ikke var blevet informeret om, hvad diskussionerne med det tyske formandskab var gået på op til regeringskonferencen.

Formanden gentog det, Svend Auken havde sagt om Sarkozy, at det jo ikke hjalp noget, at der var 26 lande, der mente, at man skulle holde op med at flytte mellem Strassburg og Bruxelles, hvis der var ét land, nemlig det ene land, der hed Frankrig, der sagde, at det ville de ikke ændre på. Det stod i en af de gamle traktater, sagde formanden, og da det i givet fald var en ændring til en af de eksisterende traktater, kunne det kun ændres, hvis samtlige lande var enige, og det var de ikke. Sarkozy havde sagt offentligt, at han ikke ville ændre det. Så det ville være en fuldstændig tom gestus at foreslå det, sagde formanden, det ville ikke have nogen gang på jorden.

Frank Aaen takkede Svend Auken for opbakningen til at Europaudvalget skulle oplyses bedre om besvarelsen af Merkels spørgsmål og beklagede, at han ikke havde fået samme opbakning fra den radikale formand for

Europaudvalget.

Frank Aaen gjorde opmærksom på, at han gentagne gange havde spurgt, om Europaudvalget kunne få oplyst det nøjagtige indhold af besvarelsen på de tolv spørgsmål, det havde de ikke kunnet få, og det syntes han var stærkt utilfredsstillende.

Frank Aaen vendte tilbage til spørgsmålet om de ni punkter og sagde, at han havde læst notatet af 27. juni 2007, hvor de blev gennemgået. Og læste man det igennem, var der gang på gang en formulering, der hed, at det fra forfatningsudkastet fastholdtes, og det fra forfatningstraktaten flyttedes, altså at det hele i alt væsentligt skulle tages med.

Frank Aaen sagde, at han havde nævnt teksten omkring Unionens rumfartspolitik, at den også blev fastholdt, men med den tilføjelse, at det præciseredes således, at der ikke kunne ske harmonisering af medlemslandenes lovgivning. Det ville sige, at der skete en ændring, sagde Frank Aaen og spurgte, hvordan teknikken i den ændring kunne gøre, at den tekst nu ikke skulle til folkeafstemning. Han syntes, det var vigtigt at få at vide, hvad det var, der gjorde, at det emne, der tidligere pr. automatik havde udløst, at den skulle til folkeafstemning, nu efter regeringens opfattelse ikke længere pr. automatik udløste, at den skulle til folkeafstemning. Frank Aaen sagde, at han for at forstå lidt af logikken i det det syntes, det ville være interessant at få et svar på det spørgsmål.

Frank Aaen gjorde opmærksom på, at han ikke havde fået at vide, om den danske regering ville rejse spørgsmålet om rejsecirkuset. Det kunne kun ændres ved en ændring af traktaten, og derfor, hvis regeringen mente det alvorligt på samme måde som et stort, stort flertal i Folketinget gjorde det, at det rejsecirkus skulle ophøre, så måtte det spørgsmål rejses ved traktatforhandlingerne, sagde Frank Aaen.

Formanden sagde, at Frank Aaen skulle vide, at formanden havde indført taletidsbegrænsninger i Europaudvalget sådan, at når man tog ordet tredje gang til et punkt, var taletiden begrænset til et minut.

Svend Auken sagde, at han ikke havde lagt op til, at de skulle have en drøftelse af den indenrigspolitiske situation, men at han blot havde sagt, at offentligheden selvfølgelig blev noget forvirret, når et hold ledere sagde det ene og nogle andre sagde det stik modsatte osv. Det var derfor, de skulle grave sig ned i det, det skulle de ikke gøre i det indeværende møde, men han syntes, at det ville være en god ting at gøre.

Svend Auken sagde, at han var enig med formanden og med udenrigsministeren i, at Europaudvalget havde haft diskussioner på mange leder om det danske oplæg, men at det, Frank Aaen konkret efterlyste, det var de tolv spørgsmål, som Svend Auken syntes, at udenrigsministeren ville være

meget klog i at offentliggøre, og at man fortalte, hvad de danske embedsmænd, man havde sendt derned, havde svaret på de tolv spørgsmål. Svend Auken syntes ikke, at der behøvede at være nogen mystik om det, at der behøvede at være noget hemmelighedskræmmeri om det, og hvis det krævede et lukket møde, så vidste udenrigsministeren, at Europaudvalget altid var parat til at holde lukkede møder.

Udenrigsministeren spurgte, da han havde fået ordet, om han så kun havde et minut.

Formanden sagde, at denne regel ikke gjaldt ministrene, det måtte tale lige så længe, de ville. Men det kunne risikere at blive meget alvorligt for dem selv, hvis de kom til at rode sig ud i noget, tilføjede hun.

Udenrigsministeren appellerede til, at de tog drøftelserne vedrørende rumfartsteknik den 24. august i stedet for i det indeværende møde. For det første var det teknisk præcis, som Frank Aaen havde sagt, for det andet var det slet ikke temaet op til GAERC, der ville man ikke komme til at drøfte hverken paragraffer eller noget som helst andet i den retning, så der ville være masser af tid til det, sagde udenrigsministeren, og han syntes ikke, at de skulle bruge tid på i det indeværende møde.

Som svar på spørgsmålet vedrørende rejsecirkuset gentog udenrigsministeren, at Europa-Parlamentet jo direkte havde afvist at rejse det spørgsmål, at der ingen andre var, der havde gjort det, og at Danmark så sandelig ikke ville rejse det nu. Man var blevet enige om på topmødet, at man ikke ville tage nye emner op, sagde udenrigsministeren og tilføjede, at han syntes, at formanden havde svaret meget klart på det spørgsmål. Det havde jo heller ingen gang på jorden, når Frankrig fastholdt, at det stod i traktaten, sagde udenrigsministeren, og han syntes, at de, der ville have det rejst, kunne have været lidt vågne. Frank Aaen var jo først kommet med det nu, hvor det havde stået i en meddelelse fra Ritzau til morgen – men det var jo heller ikke overraskende.

Til Svend Auken sagde udenrigsministeren, at det var rigtigt, at offentligheden ville blive forvirret, og at den altid ville blive det, fordi der ville komme vidt forskellige politiske signaler og udtalelser. Sådan var det jo altid, der ville være regeringsudtalelser og adskillige oppositionsudtalelser i hvert eneste land, og de ville så blive refereret i de andre lande. Sådan ville det jo altid være, sagde udenrigsministeren og tilføjede, at han da ikke kunne løbe rundt og skulle korrigere den hollandske statsminister og den hollandske oppositionsleder osv.

Så selvfølgelig ville der blive forvirring, men det afgørende her var, sagde han til Svend Auken, hvordan Danmark så på den tekst, og det skulle de selvfølgelig – og her ville han vende tilbage til den enighed, de havde – gøres

klart, og det skulle selvfølgelig gøres i en klar tekst og i et klart sprog. Men der ville selvfølgelig være forvirring, fordi der ville være forskellige meldinger og forskellige debatter i de forskellige lande.

Statsministeren havde på tidligere møder besvaret spørgsmålet vedrørende de tolv spørgsmål, sagde udenrigsministeren og tilføjede, at han også selv tidligere havde besvaret det, og at han havde besvaret det igen i det indeværende møde, at embedsmændene var sendt ud til at forklare, hvad den danske politik var, at den var den, der var vedtaget i Folketinget, og som lå i de fem partiers dokument, og at det var det, der var sket,

Frank Aaen sagde vedrørende rejsecirkuset, at Europa-Parlamentets flertal var imod rejsecirkuset, og at det kun var, fordi Europa-Parlamentet ikke havde adgang til at rejse sagen på regeringskonferencen, at man ikke havde vedtaget det dagen før.

Det var den ene ting, sagde Frank Aaen, den anden ting var, om regeringen, hvis der var et flertal i Folketinget, der ønskede en besvarelse af de tolv spørgsmål offentliggjort på den ene eller den anden måde, så ville bøje sig for det.

Morten Messerschmidt sagde, at han gerne ville have sagt tak for svarene, men at han syntes, at udenrigsministeren havde en tendens til af ukendte årsager at slå spørgsmål fra Frank Aaen og ham sammen, og at udenrigsministeren så valgte at bruge tid på ikke at svare Frank Aaen og slet ikke at nævne ham. Det syntes Morten Messerschmidt var lidt irriterende, derfor følte han trang til at gentage det spørgsmål, han havde stillet, og som han var ked af, at udenrigsministeren selvfølgelig skulle ulejlige sig med at besvare, idet han godt kunne forstå, at det måtte vær irriterende at skulle svare på det.

Det drejede sig om rejseriet, hvor udenrigsministeren havde sagt, at det var for sent at rejse det, og at folk måtte tage sig sammen og komme med det i bedre tid, sagde Morten Messerschmidt. Men han mindedes, at de måske halvandet år tidligere havde haft den debat i Folketingssalen, og at statsministeren dengang havde givet udtryk for, at han også syntes, det var forkert, at man rejste mellem Bruxelles og Strassburg. Derfor måtte det allerede på det tidspunkt have været regeringens synspunkt, at det var forkert, og derfor syntes Morten Messerschmidt da, at man kunne undre sig over, at regeringen i det indeværende møde følte trang til at anklage alle mulige andre for at være for sent ude, når regeringen altså for ret lang tid siden faktisk havde givet udtryk for præcis det samme synspunkt. Løb regeringen fra sit synspunkt, eller var regeringen også selv for sent ude, spurgte Morten Messerschmidt.

Morten Messerschmidt sagde, at han accepterede, at spørgsmålet vedrørende artikel 308 måtte de få et skriftligt svar på.

Formanden sagde, at Morten Messerschmidt kunne formulere

spørgsmålet.

Morten Messerschmidt sagde, at det havde han gjort.

Udenrigsministeren sagde, at han syntes, at det var fint, og at det jo også var det, man havde de skriftlige spørgsmål til i stedet for at tage dem mundtligt i det indeværende møde, men at han også var rede til at besvare dem mundtligt i mødet den 24. august.

Udenrigsministeren spurgte, om det spørgsmål, han havde glemt at besvare, var det, Morten Messerschmidt havde stillet om, hvor store ændringerne var i forholdt til Nicetraktaten.

Formanden spurgte, om det var noget med læsbarheden.

Morten Messerschmidt sagde, at det ikke havde noget med læsbarheden at gøre at gøre, men at den var mere læsbar.

Udenrigsministeren sagde, at det var det omvendte, han havde sagt, at når det var en ændringstraktat, ville den altid være vanskeligt læsbar i forhold til en traktat, der skulle afløse alle traktater og dermed være en samlet tekst, som det ville være meget lettere at læse, end når man lavede en ændringstraktat der forholdt sig til de ældre traktater og ikke til de ting, man ville ændre. Derfor ville ændringstraktater altid være vanskeligere at læse, fordi de forholdt sig til tidligere tekster, som de skulle sammenholdes med. Så hvis det var det, Morten Messerschmidt mente med sit spørgsmål, som udenrigsministeren havde glemt, så havde han ikke svaret på det, fordi Morten Messerschmidt for så vidt havde vendt det om, og så havde han været så venlig over for ham ikke at gøre opmærksom på det.

Til Frank Aaen sagde udenrigsministeren, at der ikke var noget dokument at offentliggøre, og at statsministeren havde besvaret det spørgsmål, at udenrigsministeren havde besvaret det, og at det derfor var en lidt mærkelig mistænkeliggørelse af, at embedsmændene ikke skulle have sagt det, som var den kendte danske politik. Der var altså ikke noget notat at offentliggøre, og udenrigsministeren kunne ikke betjene Frank Aaen med at offentliggøre et notat, som ikke eksisterede, tilføjede han.

Frank Aaen spurgte, om han så ikke kunne få en mundtlig redegørelse.

Udenrigsministeren svarede, at Frank Aaen jo havde fået en mundtlig redegørelse i Europaudvalget af statsministeren.

Vedrørende rejsecirkuset sagde udenrigsministeren til Morten Messerschmidt, at det var fuldstændigt rigtigt, at de også havde været inde på det omkring forfatningstraktaten, og at der dér også, som udenrigsministeren lige havde sagt, var blevet givet klart udtryk for den franske holdning. Regeringen syntes da også, at det skulle ændres, tilføjede han, men som formanden havde sagt det meget klart, så havde et forslag som det ingen gang på jorden, når det

land, der skulle aflevere Strasbourg sagde, at det ville henholde sig til den grundlæggende traktataftale, der kun kunne ændres, hvis alle var enige, og det var alle altså ikke. Så det ville være unødigt trættende at rejse det spørgsmål i denne omgang og også på det sene tidspunkt. Hvis man skulle have rejst det spørgsmål, skulle det have været før topmødet, men der havde ikke været nogen grund til det, for Frankrig havde klart markeret i en tidligere situation, at de ville sætte sig imod det.

Punkt 3. Samråd med udenrigsministeren om samrådsspørgsmål W (EU's terrorlister)

Alm. del (06) – samrådsspørgsmål W (vedlagt)

Alm. del (06) – bilag 410 (Notat om status vedrørende arbejdet med EU's terrorlister af 10/7-07)

Alm. del (06) – svar på spørgsmål 50

Alm. del (06) – svar på spørgsmål 51

Alm. del (06) – svar på spørgsmål 53

Alm. del (06) – svar på spørgsmål 54

Alm. del (06) – svar på spørgsmål 61

Alm. del (06) – svar på spørgsmål 62

Udvalgsmødereferat:

(06) side 1506 (seneste behandling i EEU 15/6-07)

Udenrigsministeren: Det er også en ganganger. Det er jo femte samråd om denne her sag. Vi havde et den 2. marts, den 20. april, den 22. maj og den 15. juni, og udvalget har vedtaget en beretning, og jeg har skriftligt besvaret en lang række spørgsmål om dette emne. Jeg ser derfor dette samrådsspørgsmål som en god mulighed for at afrunde den udmærkede dialog, som vi har haft i løbet af året. Dette er også baggrunden for, at jeg har valgt at sende udvalget et kort notat, der beskriver status i denne sag siden vores sidste samråd den 15. juni.

Jeg vil derfor starte med et par generelle bemærkninger om samarbejdet mellem regeringen og Folketinget på dette område. Derefter vil jeg orientere om status for arbejdet med terrorlisterne.

Debatten om EU's terrorlister dækker over to emner, som det er vigtigt at drøfte hver for sig. Det første vedrører revisionen af de procedurer, som ligger til grund for arbejdet med EU's terrorlister. Det andet er relateret til den halvårlige revision af terrorlisterne.

Når det er vigtigt, at vi drøfter disse to emner hver for sig, er det for det første, fordi de vedrører to forskellige ting og for det andet, fordi der er forskel på, hvordan Europaudvalget skal inddrages.

Europaudvalget skal inddrages i overensstemmelse med den enighed, der blev opnået på samrådet den 19. april 2002, og som blev bekræftet i udvalgets beretning af 2. maj i år. Dette indebærer, at Europaudvalget inddrages i udformningen af de overordnede retsakter og procedureregler, men ikke i forbindelse med den praktiske udmøntning af disse retsakter.

Som en konsekvens heraf er Europaudvalget løbende blevet inddraget i arbejdet med de nye procedureregler. Det skete senest under samrådet og det ordinære Europaudvalgsmøde den 15. juni 2007. Derimod er Europaudvalget ikke på noget tidspunkt blevet inddraget i den halvårlige revision af EU's terrorlister og de tilhørende enkeltsager, da det jo vedrører den praktiske ud-

møntning af retsakterne. Det har vi også været inde på, og det er jo også det, der manifesterede sig i beretningen af 2. maj i år.

Efter min opfattelse er denne sondring den rigtige. Og jeg er derfor tilfreds med, at udvalget i sin beretning af 2. maj bekræftede den aftale, som vi har på dette punkt.

I relation til de nye procedurer er der ikke indholdsmæssigt meget nyt at tilføje til det, som vi drøftede på samrådet den 15. juni, hvor vi i detaljer drøftede formandskabets forslag.

Jeg kan oplyse, at de reviderede procedureregler blev godkendt af Coreper den 27. juni 2007. Det er normalt Coreper, der træffer beslutninger om procedurespørgsmål. Men vi argumenterede for, at denne sag var så vigtig, at den burde besluttes i Rådet. Det kunne vi imidlertid ikke få den nødvendige opbakning til fra de øvrige medlemslande. Rådet forventes dog at notere sig de nye procedurer på et senere tidspunkt.

De nye regler, som blev fremsendt til Europaudvalget den 6. juli 2007, vil udgøre grundlaget for arbejdet med EU's terrorlister fremover, herunder i forbindelse med de fremtidige halvårlige opdateringer af listerne.

Det er min vurdering, at de nye regler tager højde for de ønsker om forbedringer, som vi har drøftet her i udvalget. De nye procedurer udgør nemlig en markant forbedring af arbejdsmetoderne og retssikkerhedsgarantierne i relation til EU's terrorlister.

Men det betyder selvfølgelig ikke, at vi nu bare kan læne os tilbage og konstatere, at alt er optimalt. Der kan altid ske yderligere forbedringer, og regeringen vil også fremover arbejde aktivt for yderligere styrkelse af retssikkerheden for individer og organisationer på terrorlisterne. Og vi vil selvfølgelig inddrage Europaudvalget i dette arbejde med de generelle rammer for EU's bekæmpelse af terrorisme.

For så vidt angår den halvårlige opdatering af EU's terrorlister kan jeg oplyse, at Rådet den 28. juni 2007 som a-punkt godkendte de reviderede terrorlister. De reviderede lister blev den 2. juli 2007 i overensstemmelse med fast praksis fremsendt til underretning for Europaudvalget og Retsudvalget.

Det har givet anledning til undren, at de reviderede lister blev godkendt af EU's miljøministre som et a-punkt. Og hvis man ikke kender forretningsgangen i EU, ser det også mystisk ud. Men det er altså en fast procedure, at emner, som der er enighed om i Coreper, forelægges på det førstkommande rådsmøde til vedtagelse som a-punkt – det vil sige uden debat – uanset om emnets indhold hører under den pågældende rådsformation eller ej. Det gør ingen forskel, om der er tale om et rammedirektiv for godkendelse af motor-køretøjer og trailere, havstrategidirektivet eller om en revideret terrorliste, fordi man jo er enige om det, og det er jo så forhandlet i det rigtige relevante

råd. Samtidig giver det typisk ikke mening at vente på, at den rigtige rådsformation mødes, når medlemslandene altså alligevel er enige. Det ville bare forsinke processerne. Så der er altså ikke noget mystisk i det, selv om det kan se mystisk ud, der er tværtimod tale om en måde at effektivisere arbejdet på.

Frank Aaen takkede for svaret og sagde, at han så kunne forstå, at det, der var blevet henvist til, var, at man havde fået nogle nye retningslinjer, der sikrede individets retssikkerhed og åbnede mulighed for en reel, uafhængig prøvelse af enkeltpersoners og organisationers sager, og at det så skulle fremgå af det dokument, der var vedtaget i Coreper den 27. juni.

Frank Aaen sagde, at han først ville spørge - da han var blevet forvirret over, at der på side 3 lige pludselig stod punkt 6, selv om de forudgående punkter på side 2 var punkterne 3 til 8 - om der manglede noget, eller om man havde skrevet forkert. Det kunne han godt lide at få at vide, da det jo var et vigtigt dokument, men hans egentlige spørgsmål var, hvor det i dokumentet af 27. juni 2007 fremgik, at der var åbnet for en reel uafhængig prøvelse af enkeltpersoners og organisationers sager, og han bad derfor om at få det udpeget.

Formanden sagde, at hun havde sat sig selv på, fordi hun var blevet informeret om, at der dagen før var blevet afsagt en kendelse ved Domstolen om, at det for yderligere to, som havde været anbragt på listen for terrorvirksomhed, var tale om uberettiget placering på listen, eller at procedurerne ikke havde været overholdt. Derfor var formanden meget interesseret i at høre, hvornår de nye procedurer ville træde i kraft, fra hvornår man skulle bruge dem, hvornår de to organisationer, som følte sig uberettiget anbragt, ville kunne få prøvet deres sag, hvornår de ville kunne få genoptaget deres sag, om det eksempelvis var i mellemprioriteten mellem de to halvårslige revisioner. Det havde været noget af det gode i det, sagde formanden, derfor ville hun bare høre, hvornår de nye regler ville træde i kraft.

Svend Auken sagde, at han troede, at mange af medlemmerne af Europaudvalget egentlig havde forestillet sig, at man ville lave et særligt nævn til at foretage den uafhængige juridiske vurdering, men at Europaudvalget havde fået det svar, at det skulle være Domstolen, og at det nye var, at nu kunne man ikke bare prøve procedurer, men også substans, og det syntes han var et godt svar, og det var socialdemokraterne glade for.

De havde selvfølgelig det problem med enkeltsager, at hvis Domstolen traf en afgørelse, og den så tilsyneladende ikke blev efterlevet, så ville det give anledning til spørgsmål, og så var det ikke bare enkeltsagen, men så var det noget mere principielt. Det var også derfor, formanden i sin tid havde bedt om at få det i samråd, og det var derfor, Europaudvalget havde haft denne her proces, tilføjede han.

Men Svend Auken var glad for, at udenrigsministeren havde bekræftet den aftale, man havde, og derfor var det så ærgerligt, at regeringspartierne ikke havde tilsluttet sig 2. maj. Nu var det oppositionen, som stod bag den beretning, sagde Svend Auken, og det syntes han var meget utilfredsstillende. De havde gjort meget for at blive enige med regeringen omkring formuleringerne, sagde Svend Auken og takkede for godt samarbejde i så henseende, hvilket udenrigsministeren nu også havde henvist til, men da de så skulle afgive den, var regeringspartierne stået af.

Udenrigsministeren takkede Frank Aaen for at have fundet en trykfejl og sagde, at han ville gøre opmærksom på, at den skulle rettes i et nyt tryk. Der skulle formentlig på side 3 stå punkt 9 i stedet for punkt 6.

Svend Auken sagde, at det hurtigt kunne blive vendt rundt.

Udenrigsministeren mente også, at det var det, der var sket, og han beklagede meget, at der var den trykfejl, da det sagde sig selv, at det selvfølgelig var meningsforstyrrende, når der var den slags trykfejl.

De nye procedurer ville træde i kraft med det samme, de var vedtaget, svarede udenrigsministeren formanden, og det nye lå så i domstolsprøvelsen, og det lå i, at man nu skulle give en begrundelse, og det betød, at Domstolen havde mulighed for at underkende begrundelsen. Den kunne sige, at det da godt kunne være, at det var deres begrundelse, men at den altså nu var blevet overbevist af den part, som havde indklaget EU for Domstolen, om, at deres begrundelse ikke holdt. Det var altså det nye i det, at Domstolen nu havde fået et grundlag at prøve på.

Udenrigsministeren erklærede sig helt enig med Svend Auken i, at selvfølgelig skulle Domstolens underkendelse følges. I forhold til de to sager, som formanden havde nævnt, var det igen det samme, det var procedure-spørgsmålet. Domstolen skulle ikke tage stilling til, om de var terrorister eller ikke terrorister, men Domstolen skulle tage stilling til, om de havde fået den behandling, de skulle have.

Formanden spurgte, om det så ville betyde, at de to organisationer, som havde fået en afgørelse ved Domstolen dagen før, ville kunne rejse en ny sag ved Domstolen om at få efterprøvet den sag, som havde været anvendt som begrundelse for at anbringe dem på terrorlisterne. Formanden sagde, at spørgsmålet var lidt kludret, men at det, hun gerne ville vide, var, om de to organisationer ville kunne benytte sig af den nye procedure også til at få optaget deres sag mellem de halvårlige revisioner, i en hastprocedure.

Udenrigsministeren svarede, at det kunne han bekræfte, men tilføjede blot for en ordens skyld, at den ene var en person og den anden en organisation, og at de nu ville kunne rejse en ny sag, hvor de kunne sige, at grundlaget heller ikke var i orden.

Frank Aaen gjorde opmærksom på, at han ikke havde fået noget svar på, hvor det var i beslutningen fra Coreper af 27. juni, at man direkte kunne se, at der var kommet en ny retstilstand for de pågældende personer. Han tilføjede, at der eksempelvis et sted stod, at det kun gjaldt, hvis det var sådan, at man havde fået midler beslaglagt. Betød det, at den nye retstilstand kun gjaldt for organisationer, der havde fået midler beslaglagt, spurgte Frank Aaen og tilføjede, at han syntes, det var meget uklart, hvad der stod i den tekst, som regeringen lagde stor vægt på, og at de måtte kunne få en udlægning af, hvor retssikkerheden egentlig lå for enkeltpersoner og organisationer, som kom ind i dette system.

Morten Messerschmidt sagde, at han var godt tilfreds med de nye regler, der var vedtaget i Coreper, og at han syntes, de var fornuftige.

Morten Messerschmidt havde blot et enkelt spørgsmål, som han tidligere havde givet udtryk over for udenrigsministeren i forhold til det, at man reviderede listen hvert halve år. Han ville gerne vide, om udenrigsministeren kunne svare på, hvad man havde tænkt sig at gøre ved det problem, at man kunne træffe en beslutning den 1. januar og så opleve, at den organisation, som beslutningen vedrørte, følte at den var uberettiget og indbragte den for Domstolen, og at Domstolen så måske traf en afgørelse om, at beslutningen fra den 1. januar.

I så fald ville man i realiteten kunne blive sendt rundt i systemet, sagde Morten Messerschmidt og spurgte, hvad man ville gøre for at forhindre det.

Morten Messerschmidt spurgte, om Europaudvalget kunne få at vide, hvem der kom til at sidde i det organ, der skulle have løbende kontrol med, hvad der foregik i Rådet på dette område.

Udenrigsministeren svarede først på det sidste spørgsmål, at han mente, at det mest relevante ville være at man satte de samme til det, at det ville være den rigtige cocktail at sætte ind der.

Dernæst svarede udenrigsministeren Morten Messerschmidt, at det nye var, at der kom en hasteprocedure ved Domstolen.

Udenrigsministeren sagde, at han troede, at dette her var oversendt, men at han kunne forstå på Frank Aaen, at det ikke var tilfældet, eller også at Frank Aaen ikke havde læst det. Men den 6. juni 2007 havde man rent faktisk oversendt et papir (EUV alm. del -bilag 405), som viste noget af fornyelsen, tilføjede udenrigsministeren og sagde, at han af hensyn til Frank Aaen ville læse det op, men at det ville blive på engelsk, da det kun var oversat til engelsk. Det stod på side 9 under punkt 17, hvis det ikke var en trykfejl. Det checkede han og konstaterede, at det var det ikke. Det var altså på side 9 i det oversendte bilag (EUV al. del – bilag 405), og der stod under Statement of reasons, punkt 17, linje 3: "the Council will provide a statement of reasons,

which will be sufficiently detailed to allow those listed to understand the reasons for their listing and allow the Community Courts to exercise their power of review where a formal challenge is brought against the listing.”

Formanden spurgte, om det gav anledning til kommentarer.

Frank Aaen sagde, at han syntes, at det stadig væk var uklart, hvad præcis den sætning betød, og han spurgte, hvad det var, retten havde mulighed for at ”review”.

Frank Aaen gjorde opmærksom på, at der på side 10 i det samme dokument stod, at det drejede sig om organisationer, hvis midler var blevet indfrosset. Han tilføjede, at han ikke syntes, det var nemt at forstå det dokument, og bad derfor om at få en dansk gengivelse af, hvad de retssikkerhedsmæssige principper var i det dokument, da han ikke havde været i stand til at forstå det, selv om han havde læst det.

Frank Aaen stillede herefter to andre spørgsmål.

Det ene var: Når der i svaret på spørgsmål 51 til Europaudvalget stod, at hvis man havde en liste, så var den gældende, indtil der med enstemmighed var vedtaget en ny liste, sagde Frank Aaen og tilføjede, at han gik ud fra, at det betød, at bare ét land fastholdt, at en organisation skulle stå på listen, så kunne den pågældende organisation ikke komme af listen. Var det stadig væk gældende, og var det retssikkerhed, at hvis ét land af politiske grunde besluttede, at en organisation skulle stå på listen, så kunne den ikke komme af listen, spurgte Frank Aaen.

Det andet var: Frank Aaen var kommet i besiddelse af et brev fra Europa-Parlamentets vicepræsident til Rådet, hvori de skrev, at de havde forstået, at Rådet sagde, at det ikke var nødvendigt, at en organisation stadig væk var engageret i eller forberedte terrorisme, for at den kunne stå på listen. Var det også korrekt opfattet, at uanset om en organisation hverken deltog i eller forberedte at deltage i terrorisme, ville den stadig væk blive på listen, var det retssikkerhed, og hvordan kom man så nogen sinde af listen, spurgte Frank Aaen.

Morten Messerschmidt sagde, at han uden at ville foregribe udenrigsministerens svar ville udtrykke tilfredshed med, at de fleste partier havde en kontinuerlig ordfører i Europaudvalget, fordi de ellers ville få de samme diskussioner igen og igen og igen, og at han slet ikke ville gå ind i den diskussion, den foregående taler havde rejst. Til gengæld kunne han læse svaret op fra tidligere referater, tilføjede Morten Messerschmidt.

Morten Messerschmidt sagde, at han, som han tidligere havde sagt, syntes, at det, der var kommet fra det tyske formandskab var godt, og at han følte sig overbevist om, at det ville løse en del af de problemer, der havde været, men at han var lidt nervøs ved det udenrigsministeren havde sagt - han

vidste ikke, hvilke notater udenrigsministeren henviste til, men Morten Messerschmidt henviste til et fra den 10. juli (EUU alm. del – bilag 410) side 2, og han havde ikke fundet nogen trykfejl – at den arbejdsgruppe, der nu var nedsat, og som han havde forstået skulle være en gruppe, der kontrollerede Clearing house, skulle bestå af folk fra Clearing house. For så ville det jo blive folk, der skulle kontrollere sig selv, sagde Morten Messerschmidt, og det syntes han ikke, at der var megen kontrolsikkerhed over. Derfor spurgte han, om udenrigsministeren ikke kunne sige, om det virkelig var rigtigt, at det var de samme mennesker, der skulle sidde i det pågældende kontrolorgan, for det ville han være lidt utryg ved.

Udenrigsministeren sagde, at han ville prøve at beherske sin tålmodighed i det åbne samråd.

Udenrigsministeren sagde, at det var korrekt, at Frank Aaen, så vidt han vidste, ikke havde deltaget i Europaudvalgets møde den 15. juni.

Frank Aaen sagde, at det passede ikke.

Udenrigsministeren spurgte, om det var rigtigt, at han var der, og om han så ikke kunne huske svarene.

Frank Aaen sagde, at det kunne han.

Udenrigsministeren gjorde opmærksom på, at Frank Aaen havde fået svar på alle de spørgsmål, han havde stillet.

Udenrigsministeren havde bemærket, at Frank Aaen nu pludselig fandt det så mærkeligt, at det var organisationer, der havde fået indefrosset midler, men det var jo indefrysning, det drejede sig om, sagde udenrigsministeren, terrorlisten bestod jo ikke af arrestordre, terrorlistens virkning var indefrysning – ikke af personer, men af midler.

På spørgsmålet vedrørende organisationer, der ikke deltog i terrorvirksomhed, svarede udenrigsministeren, at der jo ikke var tale om, at de aldrig nogen sinde havde deltaget, for så var de ikke kommet på listen, de havde deltaget. Men udenrigsministeren gik ud fra, at meningen med Frank Aaens spørgsmål var, om man, hvis man havde afsvoret terror, og der var gået tilstrækkeligt lang tid, så kunne komme af listen, og svaret på det var, ja det kunne man. Det var derfor, man havde de halvårlige prøvelser.

Men sagen var, at man også kunne lade være i en periode og så gå i gang igen, og det var jo ikke politikerne, der kunne sidde og vurdere det, det måtte bero på efterretningsoplysninger. Derfor havde udenrigsministeren hele tiden advaret imod, at politikerne skulle begynde at overtage terrorlisten i den konkrete udformning, fordi det ville være lidt af en katastrofe.

Den omtalte arbejdsgruppe var ikke et kontrolorgan, sagde udenrigsministeren til Morten Messerschmidt, den var en erstatning af Clearing house, som heller ikke var et kontrolorgan, så der var ikke tale om, at arbejdsgruppen

skulle kontrollere sig selv. Kontrolorganet var i kraft af de nye begrundelser Domstolen, og det var også det, vi havde ønsket her, vi havde ønsket en uvildig instans, sagde udenrigsministeren og tilføjede, at man fra dansk side så havde arbejdet for, at der kunne være en tredje instans, men at EU dér havde sagt til os: Kære venner. I et retssamfund med magtens tredeling er det jo faktisk meningen med magtens tredeling, at Domstolen er kontrolorganet. Og det var så det, det var landet på her.

Man kunne jo ikke sige nej til, at Domstolen var uafhængig, tilføjede udenrigsministeren. Magtens tredeling bestod nu engang i, at Domstolen kontrollerede og kunne dømme den udøvende magt, og det var så det, der var stemning for i EU, der sagde, at man jo havde en uvildig instans, der kunne kontrollere den udøvende magt, og der var ikke stemning for at imødekomme Europaudvalgets ønske om at etablere en fjerde instans. Så kunne udenrigsministeren selvfølgelig have nedlagt veto mod at give Domstolen øgede beføjelse, men det ville jo have været i modstrid med den bevægelse, vi fra dansk side ønskede, tilføjede han.

Arbejdsgruppen var altså ikke et kontrolorgan, det var Domstolen, der var det, og arbejdsgruppen gik nu formaliseret ind i stedet for Clearing house, og det gav også Folketinget mulighed for, ligesom det gjorde med procedurereglerne, at komme tættere på Bruxelles, altså på proceduren, men ikke den enkelte organisation, den ville stadig væk være i arbejdsgruppen.

Udenrigsministeren gentog, at han stadig væk ville anbefale det resultat.

Frank Aaen sagde, at han faktisk havde deltaget i en lang række af de drøftelser, de havde haft i Europaudvalget om dette spørgsmål, så det skulle man ikke prøve at beklukke.

Det var første gang, Europaudvalget havde det dokument om ny retssikkerhed til behandling, som de behandlede i det indeværende møde. Det kunne så godt være, at der var nogle af udvalgets medlemmer, der syntes, at det var lysende klart, og at det gav al den retssikkerhed for organisationer, som de havde behov for, men sådan så Enhedslisten ikke på. De så faktisk modsat på det. De syntes, at det stadig væk så ud til, at det ville meget besværligt for en organisation, hvis den var blevet dårligt behandlet, at komme af listen. Og det var det, der var hele humlen i det.

Frank Aaens spørgsmål var, hvordan man sikrede, at organisationer og individer kun kom på terrorlisten, hvis der var begrundelse for det, og hvordan man sikrede, at de, der uretmæssigt var sat på listen, eller som havde taget afstand fra terror og ikke længere var indbefattet i terror, kunne komme af listen igen. Og de to væsentlige spørgsmål kunne han ikke se var besvaret på nogen måde tilfredsstillende i de papirer, der var oversendt Europaudvalget.

Derfor ville Enhedslisten fortsætte med at behandle dem i nye spørgsmål til udenrigsministeren, sagde Frank Aaen og tilføjede, at det kunne man være helt sikker på.

Formanden konstaterede, at der ikke var flere, der havde bedt om ordet, men at hun, inden hun gav ordet til udenrigsministeren for den sidste besvarelse, blot ville sige, at Enhedslisten jo ikke var med i det flertal i Europaudvalget, som havde lavet den beretning, som lagde op til den løsning, der var kommet nu, og at de partier, der havde skrevet under på den beretning, så vidt formanden havde kunnet sondere det, havde været fuldstændigt tilfredse med den løsning, der var kommet på det sidste. Derfor var der ikke noget mærkeligt i, at Frank Aaen, selv om han havde været til stede ved samtlige Europaudvalgsmøder, ikke var tilfreds med den løsning, han ikke havde været med til at lægge op til.

Frank Aaen erkendte det, formanden havde sagt, men tilføjede, at det vel ikke forhindrede ham i at rejse spørgsmål til de dokumenter, Europaudvalget havde fået oversendt til det indeværende møde.

Formanden svarede, at det gjorde det på ingen måde. Frank Aaen havde lov til at stille spørgsmål til alt, hvad han ville stille spørgsmål til.

Udenrigsministeren sagde ja til det og tilføjede, at Frank Aaen også havde fået svarene, eksempelvis havde Frank Aaen sagt, at det var første gang, han så dokumentet her. Men Frank Aaen havde jo, før han fik dette dokument fået formandskabets forslag bøjjet i neon i Europaudvalget, hvor man havde drøftet det meget indgående og derefter tiltrådt. Så hvis det for Frank Aaen var en nyhed, var det, fordi det var på et fremmed sprog, tilføjede udenrigsministeren.

Frank Aaen sagde, at nu måtte man altså tale ordentligt. Det dokument, han refererede til, var vedtaget i Coreper den 27. juni 2007 og oversendt til Europaudvalget den 6. juli 2007, derfor var det et nyt dokument. Det var det, som andre tog som et svar på alle deres bekymringer, men det gjorde Enhedslisten ikke, og derfor havde de taget debatten i det indeværende møde, og det skulle man ikke på nogen måde mistænkeliggøre.

Formanden sagde, at hun godt lige ville sige til Frank Aaen, at Europaudvalgets medlemmer havde fået forelagt forslaget til nye procedureregler ved et lukket samråd i Europaudvalget ganske kort tid, inden det var blevet vedtaget af Coreper, så Europaudvalget havde været fuldt orienteret om de retningslinjer, der var lagt op til. At Frank Aaen så ikke havde været tilfreds med dem, var en anden ting, men Europaudvalget havde været fuldt informeret.

Frank Aaen sagde, at det altså derfor også var første gang, det blev drøftet på et åbnet Europaudvalgsmøde, hvor offentligheden kunne se, hvad

der foregik, og spurgte, om det ikke var sandt.

Formanden sagde til Frank Aaen, at der ikke var nogen grund til at blive så hidsig. Formanden havde bare prøvet at beskrive den proces, Europaudvalget havde været igennem.

Udenrigsministeren sagde, at han helt tilsluttede sig formandens bemærkninger, og at han derfor ikke havde noget at tilføje.

Formanden konstaterede, at samrådet dermed var afsluttet.

FO **Punkt 4. Rådsmøde nr. 2815 (landbrug og fiskeri) den 16. juli 2007**

Fødevareministeren: Jeg forelægger punkt 8 og 9 om methomyl og en GMO-kartoffel i Europaudvalget i dag for miljøministeren.

Punkterne 3 og 8 om henholdsvis omstrukturering af sukkerindustrien i EU og afvisning af optagelse af aktivstoffet methomyl forelægger jeg til forhandlingsoplæg.

Punkt 4 om finansiering af den fælles landbrugs-politik er udgået af dagsordenen.

De øvrige punkter forelægges til orientering.

1. Formandskabets arbejdsprogram

- Forelæggelse

Rådsmøde 2815 – Bilag 2 (samlenotat side 3)

Alm. del (06) – bilag 395 (foreløbige dagsordener for rådsmøder – del 1)

Alm. del (06) – bilag 396 (foreløbige dagsordener for rådsmøder – del 2)

Fødevareministeren: Jeg kan henvise til det oversendte notat.

Regeringen vil tage præsentationen til efterretning.

2. Forslag til Rådets forordning om den fælles markedsordning for vin og om ændring af visse forordninger

- Forelæggelse og udveksling af synspunkter

Rådsmøde 2815 – Bilag 2 (samlenotat side 5)

Fødevareministeren: Det er vinrapporten, som jeg vil gøre lidt ud af, måske også mere end vi normalt ville gøre ved sådan en, men det er jo en rapport, der har været udsat for megen omtale.

Forslaget er først fremsat for nylig, og vi skal nu i gang med at nærlæse de enkelte bestemmelser, og vi vil få rig lejlighed til at drøfte forslaget her i udvalget til efteråret.

Forslaget indebærer en reform i to tempi. Første fase fra 2008–2013, der skal sikre, at markedsbalancen genoprettes ved at afskaffe de gamle markedsinstrumenter.

Målet med reformen er blandt andet at rydde 200.000 ha ud af de i alt 3,4 mio. ha vindyrkningsarealer, som der er.

De budgetmidler, der frigøres, foreslås overført til rydningspræmier, nationale konvolutter til støtteprogrammer, landdistriktsprogrammet og i mindre omfang til enkeltbetalingsordningen.

I anden fase, der løber fra 1. januar 2014, ophæves plantningsforbudet.

Fra dansk side hilser vi afskaffelse af de gamle markedsinstrumenter velkommen. Og vi hilser det velkomment, at krydsoverensstemmelse også skal gælde på dette område.

Vi undrer os over, at det nu alene skønnes nødvendigt med en rydningsordning for 200.000 ha, når man for et år siden skønnede, at rydning af 400.000 ha var nødvendig.

Og når omstrukturingsprocessen er gennemført, og den tilstræbte markedsbalance opnået, mener vi, at man bør vedtage en fremadrettet markedsordning ud fra markedssituationen og forventningerne på det tidspunkt.

Derfor ønsker vi en udløbsdato for markedsordningen ved udgangen af 2013.

Danmark ser også gerne, at en væsentlig større del af midlerne bliver overført til afkoblet enkeltbetaling.

Det er jo problematisk, at en del af de midler, der overføres til de nationale konvolutter, kan gå til foranstaltninger, der ikke falder ind under WTO's grønne box, her tænker jeg på f.eks. ”grøn høst”.

Tilsætning af sukker bliver med forslaget forbudt. Dette vil ændre en århundrede lang tradition. Derfor støtter Danmark ikke denne del af forslaget.

Danmark vil i de kommende forhandlinger arbejde for:

- at markedsordningen bliver tidsbegrænset,
- at reformen får et større indhold af enkeltbetalingsordning, dvs. en afkobling,
- at reformen indebærer en væsentligt øget markedsorientering og liberalisering af ordningen,
- at reformen samlet set som minimum er budgetneutral,
- at salgsfremmeforanstaltninger i videst muligt omfang begrænses, herunder at sundhedsanprisninger reguleres i de generelle regler herom,
- at de generelle regler for mærkning af fødevarer opretholdes, og at reglerne om vinfremstillingsmetoder (ønologiske metoder) bringes i overensstemmelse med de internationale standarder herunder OIV og WTO,
- at tilsætning af sukker tillades,
- at der ikke gives støtte til ”grøn høst”,
- at overførte midler til nationale konvolutter anvendes til WTO-medholdelige foranstaltninger, og at egentlige kriseforanstaltninger, idet omfang de ikke kan undgås, begrænses til veldefinerede kriser,
- at midlerne, der overføres til LDP'en i de vinproducerende regioner, vil kunne anvendes i overensstemmelse med de generelle principper

herfor og ikke er begrænset til vinaktiviteter.

Jens Kirk sagde, at han ikke var den store vinkender, men at fødevareministeren måske kunne svare på, hvad det betød, om der var sukker i eller ikke var sukker i vinen.

Svend Auken undskyldte, at han på grund af den stor festivitas, der var omkring Anker Jørgensens fødselsdag, ikke kunne blive og høre fødevareministerens svar, men at han gerne ville give lidt meldinger på det, Europaudvalget havde hørt.

Svend Auken bad om, at Europaudvalget snarest fik et samråd om vin, ligesom de i sin tid havde haft omkring sukkerordningen.

Svend Auken sagde, at han troede, at han var enig med fødevareministeren i nogle af synspunkterne, men at han ikke var sikker på, at han var enig i dem alle.

Der var jo også ud over de rent vinmæssige ting et meget alvorligt miljøproblem, som knyttede sig til rydningen af flere hundrede tusinder ha vinmarker med en meget høj biodiversitet, tilføjede han og henviste til det, man havde set, da man i sin tid ryddede de gamle oliventræer, og da man ødelagde de gamle fiskerfartøjer osv. Så der var en problemstilling dér, sagde Svend Auken, men tilføjede, at det var selve vinordningen og forslaget, socialdemokraterne gerne ville have diskuteret i sin helhed.

FO **3. Forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 320/2006 om en midlertidig ordning for omstrukturering af sukkerindustrien i EU og forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 318/2006 om den fælles markedsordning for sukker - *Orienterende drøftelse og evt. vedtagelse på et kommende rådsmøde***

KOM (2007) 0227

Rådsmøde 2815 – Bilag 2 (samlenotat side 13)

KOM (2007) 0227 – bilag 1 (grundnotat af 27/6-07)

Udvalgsmødereferat:

Alm. del (06) – bilag 330, side 1174 (seneste behandling i EUU 2/5-07)

Fødevareministeren: Kommissionen ønsker med forslaget at skabe incitament til at få producenterne til at afstå fra at dyrke sukkerroer og at forbedre balancen på sukkermarkedet. Dette skal ske via omstrukturingsstøtten, hvor dyrkerne blandt andet får en supplerende tillægsbetaling på 237,5 Euro pr. ton kvote, som der gives afkald på – oven i købet med tilbagevirkende kraft. Derudover skal det ske ved en skævvredet justering af tilbagetrækningsmekanis-

men, som bruges til at opretholde balancen på sukkermarkedet.

Spørgsmålet er bare, om det er den rigtige måde, som Kommissionen foreslår.

Udgangspunktet for et initiativ bør være, at markedsvilkårene efter 2005-reformen er ens for alle, og at omstruktureringsfonden er baseret på frivillighed.

Som forslaget ser ud nu, er det opbygget således, at alle virksomheder skal medvirke til kvotereduktionen. Enten frivilligt eller via landmændenes initiativ, idet virksomhederne bliver fritaget for en del af omstruktureringsafgiften, hvis de selv afgiver en større mængde kvote end ønsket af landmændene. Dette indebærer, at de mindst effektive virksomheder tilgodeses – altså stik imod hensigten med omstruktureringsordningen.

Jeg mener, at det ville være mere hensigtsmæssigt med en flatrate kvotereduktion ens for alle - som oprindeligt forudset i 2005-reformen – og i øvrigt gerne som en permanent kvotereduktion her og nu i stedet for at vente til 2010 med at sætte ind.

Og endelig bør midlerne i omstruktureringsfonden benyttes fremadrettet og ikke retroaktivt.

Regeringens forhandlingsoplæg går ud på, at Danmark:

- lægger afgørende vægt på, at der sker forbedringer af ordningen for kvotereduktioner med henblik på at sikre en mere balanceret løsning.
- arbejder for, at kompensation til dyrkerne ikke øges.
- arbejder for, at der tidligere end foreslået kan foretages en permanent kvotereduktion.
- arbejder for, at omstruktureringsafgiften kan tilpasses, hvis det viser sig, at midlerne i den midlertidige omstruktureringsfond ikke vil blive anvendt.
- arbejder for, at omstruktureringsstøtten forbliver på det høje niveau som i ordningens første to år.
- arbejder for, at der ikke skal betales omstruktureringsafgift af den mængde kvote, som midlertidigt er tilbagetrukket.

FO

Som forhandlingssituationen ser ud på nuværende tidspunkt, kan jeg ikke udelukke, at vi kommer til at stemme nej til forslaget. Den eneste bekymring, jeg kan have, er, at der også modstand fra lande, der ønsker at trække forslaget i en anden retning end vores, og dem vil jeg selvfølgelig nødtigt hjælpe. Men det er klart, at vi kan ikke se det, før vi kommer derned, hvordan man kommer til at lægge sig, men jeg må sig, at der er helt klart elementer i dette her, som jeg også har sagt i min tale her, som ikke er noget, som er groet i vores have. Så vi kan altså komme til at stemme nej til forslaget, men vi vil altså gerne sikre os, at vi ikke kommer til at hjælpe nogen, som trækker det

endnu længere i den forkerte retning.

Frank Aaen sagde, at Enhedslisten var imod en forhøjelse af tilskud til sukkerroedyrkere. Desværre var det jo tit sådan, som man havde set, at i EU betød en udfasning af støtte i virkelighedens verden en stigning i støtten til landmændene, og det var altså åbenbart også det, der arbejdedes efter her, at udfasning skete bedst ved at give dem nogle flere penge.

Det kunne Enhedslisten selvfølgelig ikke støtte, sagde Frank Aaen, så de støttede regeringens holding, men de kunne ikke støtte et mandat, der gav regeringen mulighed for alligevel at gå ind og foreslå en forhøjet støtte til sukkerroedyrkerne.

Jens Kirk takkede fødevareministeren for forelæggelsen og sagde, at han selvfølgelig også var rystet over det problem, man havde med sukkeret, hvor det gik op og ned og frem og tilbage hele tiden, og at han kun kunne støtte fødevareministeren i at vælge det rigtige, når der skulle stemmes, fordi det ville være ufint, hvis man skulle til at stemme sammen med nogle, hvis holdning man var direkte imod.

Jens Kirk spurgte, om fødevareministeren kunne svare på, hvor stort et sukkerbjerg vi ville have om to år, hvis der ikke blev gjort noget her og nu, om der var nogen, der vidste noget om det.

Svend Auken sagde, at socialdemokraterne jo havde været skeptiske støttepiller for regeringen til sukkerpolitikken, og at det jo desværre var gået lige så galt, som de havde frygtet.

Svend Auken troede, at han var enig i fødevareministerens grundholdning, nemlig den at være skeptisk, men socialdemokraterne ville mene, at fødevareministeren skulle sige nej til det, der forelå. Svend Auken troede, at fødevareministeren havde sagt noget om, at han kunne ende med at måtte sige nej. Svend Auken troede, at han skulle sige nej til det, der forelå. Der var ingen af de benchmarks, man ville stille op for en vellykket politik, der var nået, og han delte faktisk de kritiske spørgsmål, Europaudvalget allerede havde hørt omkring det, tilføjede han.

Formanden sagde, at hun syntes, det var et meget uklart forhandlingsoplæg, fødevareministeren var kommet med vedrørende sukkerpakken.

Formanden gjorde opmærksom på, at Europaudvalget tidligere havde haft en ret grundig gennemgang af sukkerpakken, men at hun ikke rigtigt kunne huske helt præcist, hvad det var for detaljer, der var i gang nu.

Det skulle gerne være sådan, at de var enige om, hvad det egentlig var for en linje, regeringen skulle følge i de sukkerforhandlinger, sagde formanden, og hun mente, at hvis man bare sagde nej til det hele, så risikerede man netop at give plads til dem, der ville ødelægge sukkerreformen totalt, og der-

for ville hun gerne have en præcisering af det forhandlingsoplæg.

Fødevarerministeren sagde, at det var den samme situation, Danmark var i hver gang, fordi vi sjældent kunne finde ud af helt præcist, hvor de andre lande var henne. Vi kunne sige, som vi havde gjort tidligere, hvor fødevarerministeren havde fået mandat til at håndtere situationen, når han var på mødet, at vi ville sådan set allerhelst – i hvert fald hvis der ikke blev ændret ved de ting, fødevarerministeren havde nævnt - stemme nej. Men der havde været enighed om i Europaudvalget, at hvis det kunne føre til, at vi pludselig fik noget, der var værre end det, han havde fortalt om, fordi han blev talt med ovre på den fløj, der ville trække det den anden vej, så var det bedre at lægge sig på den anden side og sige ja.

Fødevarerministeren sagde, at han godt vidste, at det var et mudret mandat, men at det var det, fordi man ikke fik nogen klare holdninger eller - hvis han måtte være meget direkte – at han havde den store oplevelse, at dette her ville køre helt til målstregen mellem nogle lande, der sad og gav og tog på nogle enkeltsager, og at det så til sidst ville ende op i, hvad de mente om oplægget.

Fødevarerministeren sagde, at det derfor var næsten umuligt at sige noget, indtil man ved bordet hørte, hvad der skete, og at han bare håbede på at få et mandat, der gjorde, at han havde frie hænder til at tilpasse sig det, der kom frem, for han ville nødtigt bringe Danmark i den situation, at vi skulle støtte det. Og det var klart, at hvis han startede med at sige, at han var entydigt imod, så sad der selvfølgelig omkring bordet nogle, der også kunne regne, og som ville sige, at nu var Danmark imod, og så ville de lige tælle de andre sammen for at se, hvem de skulle have med for at nå op på et blokerende mindretal. Det var den chance, fødevarerministeren nødtigt ville give nogen, tilføjede han.

Fødevarerministeren svarede Jens Kirk, at de regnede med, at der så ville være opbygget et par millioner tons i kvote på sukkerområdet i overskud.

Fødevarerministeren sagde, at Enhedslisten havde stillet ham nogle spørgsmål, men at han mest havde forstået det som kommentarer til det, de havde diskuteret tidligere.

Frank Aaen sagde, at han selvfølgelig ikke skulle udelukke, at man i almindelig EU-logik sikrer sig veje til nedsat sukkerstøtte ved en midlertidig forhøjelse af sukkerstøtten, og hvis det var sådan, var Frank Aaen med på, at fødevarerministeren måtte kunne agere klogest muligt. Men det illustrerede bare igen for ham, sagde Frank Aaen, hvor tåbeligt EU-systemet fungerede på bl.a. landbrugsområdet.

Jens Kirk takkede for svaret, men ville gerne vide, hvor meget et par mio. tons sukker var set i relation til det forbrug, man havde om året i EU, om

det var meget eller lidt.

Fødevareministeren svarede, at 16-17 mio. tons var produktionen, så det var i lyset af det, at de 2 mio. tons, der var tale om, skulle ses.

Formanden sagde, at hun havde sat sig selv på talerlisten for som radikal ordfører at bringe orden i sagerne og sige, at de støttede det åbne mandat vedrørende sukkerreformen, idet de støttede at overlade til fødevareministeren at bedømme, hvorvidt stemmeafgivningen ville trække i retning af at afvikle sukkerstøtten, der jo var det, det handlede om.

Udg. 4. (Evt.) Forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1290/2005 om finansiering af den fælles landbrugspolitik

- Orienterende drøftelse

KOM (2007) 0122

Rådsmøde 2815 – Bilag 2 (samlenotat side 18)

Fødevareministeren: Forslaget er taget af dagsordenen til rådsmødet.

5. ”Mælkeminireformen”

a) Forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 2001/114/EF om visse former for konserveret helt eller delvis inddampet mælk bestemt til konsum,

b) Forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1255/1999 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter og

c) Forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 2597/97 om supplerende regler til den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter med hensyn til konsummælk

- Vedtagelse på et kommende rådsmøde

KOM (2007) 0058

Rådsmøde 2815 – Bilag 2 (samlenotat side 21)

KOM (2007) 0058 – bilag 2 (grundnotat af 14/3-07)

Fødevareministeren: Indholdsmæssigt vedrører forslaget en række mere tekniske ændringer på mælke- og mejeriområdet.

Jeg vil dog særligt fremhæve støtten til skolemælk, hvor støtten efter forslaget bliver ens uanset fedtprocent – i modsætning til i dag, hvor skolemælken får flere støttekroner desto højere fedtprocent. Det er jo et forslag,

som også har været fremhævet her i Europaudvalget, hvor vi har diskuteret det og syntes, det var en god idé. Nu kommer det så.

Og så vil forslaget også give mulighed for at kærnemælk kan omfattes af ordningen – noget som vi fra dansk side har arbejdet for.

Forslaget vurderes i øvrigt at være ukompliceret, hvorfor regeringen tilslutter sig forslaget.

6. Forslag til Rådets forordning om oplysningskampagner og salgsfremstød for landbrugsprodukter på det indre marked og i tredjelande

- Vedtagelse på et kommende rådsmøde

KOM (2007) 0268

Rådsmøde 2815 – Bilag 2 (samlenotat side 26)

Fødevareministeren: Forslaget er en teknisk sammenskrivning af to eksisterende forordninger om oplysningskampagner og salgsfremmende foranstaltninger for landbrugsprodukter i 3. lande og på det indre marked, som vi kan tilslutte os.

Jens Kirk sagde, at eksportsubsidier til tredjelande jo var på vej ud, og at han gerne ville vide, hvor tæt dette tilskud, man ville bruge på oplysningskampagner til tredjelande, var på at være en ny form for eksportsubsidier, som alle i grunde ønskede udfaset hurtigst muligt.

7. Rapport til Rådet om resultaterne af støtten tilladt i Finland til visse mængder af markfrø og sædekorn og forslag om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1947/2005 angående national støtte ydet i Finland til markfrø og sædekorn.

- Vedtagelse på et kommende rådsmøde

KOM (2007) 0323

Rådsmøde 2815 – Bilag 2 (samlenotat side 28)

Fødevareministeren: Finland har siden 1995 haft mulighed for at yde national støtte til markfrø og sædekorn. Det er en ordning, som blev indført i forbindelse med Finlands tiltræden.

Forslaget betyder, at muligheden for at yde national støtte ophører endeligt ved udgangen af 2010.

Vi har tidligere tilkendegivet vores principielle modstand imod statsstøtte. I lyset af sagens begrænsede rækkevidde vil vi i sidste instans tilslutte os forslaget, idet vi dog afstår fra at stemme, hvis andre lande stemmer imod

eller undlader at stemme.

Svend Auken mente, at det måtte være fødevareministerens liberale hjerte, der var løbet af med ham, da han talte om markedsfrø, og at det vel måtte være markfrø, han mente. Men man vidste jo aldrig, sagde Svend Auken og tilføjede, at det at læse notater om EU's landbrugspolitik i det hele taget var som at komme tilbage idéhistorisk til de gamle GOS-planer i Sovjetunionen. De var lige så let gennemskuelige og båret af en lige så god vilje, som tilfældet var med de 5 årsplaner, man kendte til dengang.

FO 8. Forslag til Rådets beslutning om afvisning af at optage methomyl i bilag I til Rådets direktiv 91/414/EØF og om tilbagekaldelse af godkendelser af plantebeskyttelsesmidler, der indeholder dette stof

- Vedtagelse

KOM (2007) 0290

Rådsmøde 2815 – Bilag 1 (samlenotat side 1)

Fødevareministeren: Miljøministeren har bedt mig forelægge denne sag for udvalget, idet processen i Bruxelles omkring denne sag er gået meget hurtigt. Punktet forelægges til forhandlingsoplæg.

Kommissionen har foreslået, at aktivstoffet methomyl ikke-optages på bilag I til direktivet om plantebeskyttelsesmidler.

Der er ikke godkendt midler med methomyl i Danmark.

Punktet er på rådsmødedagsordenen til vedtagelse som et A-punkt, og miljøministeren har valgt at fremme sagen, idet beslutningen om ikke at optage methomyl er i vores interesse.

Udvalget forelægges derfor først sagen i dag, selv om den principielt skulle have været forelagt tidligere. Regeringens holdning svarer dog til, hvad der tidligere er sagt i komitéen.

Regeringens forhandlingsoplæg går ud på: At regeringen kan støtte Kommissionens forslag om ikke-optagelse på direktivets bilag I, da der ikke er vist sikker anvendelse for stoffet.

Regeringen kan desuden støtte, at der fastsættes en frist for tilbagekaldelse af eksisterende tilladelser på 6 måneder regnet fra forslagets vedtagelse.

Frank Aaen sagde, at Enhedslisten selvfølgelig var enig i, at forbudet mod methomyl skulle indføres, og at det skulle aktiveres så hurtigt som muligt. De opfordrede regering til at stå fast, de mente ikke, at der skulle ske en forlængelse, så den gift kunne bruges i 6 måneder yderligere.

Svend Auken sagde, at socialdemokraterne selvfølgelig var enige i holdningen til methomyl, og at de også godt kunne acceptere det kompromisforslag, der lå.

Formanden sagde, at hun var nødt til at sige, at alle havde sagt methomyl, men at der altså stod methomol i alle de notater, hun havde fået, og at hun derfor mente, at man nu måtte beslutte sig for, hvad det var for et stof, man talte om, og at det ikke hed methomyl, men methomol.

Morten Messerschmidt sagde, at det var ligesom med markedsfrø.

Formanden tilføjede, at hun heller ikke her var helt klar over, hvordan forhandlingsoplægget skulle fortolkes, fordi hun havde næsten forstået det sådan, at Frank Aaen var imod mandatet.

Men mandatet var en afvisning af at optage det stof på listen, sagde formanden, og derfor var hun ikke helt klar over, hvad det egentlig var for et mandat, der blev sagt ja og nej til. Det var i hvert fald ret uklart, hvordan det skulle opfattes. Formanden havde forstået det sådan, at det stof ikke skulle på listen, og at det ville sige, at methomol ikke måtte bruges, og at Enhedslisten så var imod det. Men det kunne Europaudvalget forhåbentlig få en forklaring på i en senere runde, tilføjede formanden.

Fødevarerministeren læste den første del af regeringens forhandlingsoplæg op:

Regeringen kan støtte Kommissionens forslag om ikke-optagelse på direktivets bilag I, da der ikke er vist sikker anvendelse for stoffet.

Og tilføjede, at han havde opfattet det sådan, at han havde fået opbakning til det.

Fødevarerministeren læste også den anden del af regeringens forhandlingsoplæg op:

Regeringen kan desuden støtte, at der fastsættes en frist for tilbagekaldelse af eksisterende tilladelser på 6 måneder regnet fra forslaget vedtagelse.

Fødevarerministeren sagde, at han havde fået den oplevelse, at det var det, Enhedslisten havde haft en kommentar til, at regeringen kunne sige, ja, det var det, mandatet gik ud på, fordi der skulle de 6 måneder til for at køre det igennem.

Fødevarerministeren tilføjede, at der i hans papirer stod methomyl.

Formanden sagde, at der konsekvens stod methomol i hendes papirer.

Frank Aaen sagde, at han havde forstået det sådan, at der var et flertal for at udfase den gift hurtigst muligt, at der var et mindretal i EU, der sagde, at det ville de ikke være med til, og at man så var kommet frem til det kompromis, der sagde, at så måtte man gerne have lov til at bruge giften 6 måneder længere, end der oprindeligt var lagt op til. Det sidste syntes han ikke, at regeringen skulle acceptere, han syntes, at regeringen skulle gøre alt for at

bekæmpe, at man kunne få lov til med et mindretal at tiltvinge sig ret til at bruge giftstoffet 6 måneder ud over den grænse, der var. Det var sådan, han havde prøvet at udtrykke sig, og sådan troede han også, at fødevareministeren havde forstået det, tilføjede Frank Aaen.

Fødevareministeren sagde, at det ikke var rigtigt, som Frank Aaen udlagde det. Kommissionens forslag havde en frist på 6 måneder for tilbagetrækning af eksisterende tilladelser. Det var kommissionens forslag, understregede fødevareministeren, og Danmark og Kommissionen havde afvist et kompromisforslag om en forlængelse af fristen, og kompromisforslaget var blevet trukket tilbage. Derfor foreslog regeringen, som fødevareministeren lige havde sagt, at støtte, at man ikke optog methonyl på listen, det ville sige at det var forbudt, og at fristen på 6 måneder til tilbagetrækning.

Fødevareministeren oplyste, at en frist var nødvendig, hvis man ikke skulle risikere at komme til at skulle betale erstatning til producenterne.

Frank Aaen undskyldte, at han trak diskussionen i langdrag, men at han troede, det var formanden, der havde sagt, at det ikke var helt nemt at gennemskue mandaterne. Og hvis Frank Aaen kiggede på notatet (Rådsmøde 2815 – bilag 1), så stod der, at der forventedes en kompromisløsning, som der ville blive fremlagt forslag om, om at forlænge tidsfristen på 6 måneder. Der stod også, at regeringen støttede forslaget herunder 6 måneders fristen for tilbagekaldelse af methonyl. Derfor kunne Frank Aaen ikke helt forstå, om det var det oprindelige forslag, som regeringen støttede – og som Frank Aaen også støttede – eller om det var et forslag om, at den oprindelige frist forlængedes med yderligere 6 måneder, og sådan læste han teksten. Men hvis han læste den forkert, og forslaget gik ud på, at regeringen ønskede methonyl tilbagetrukket hurtigst muligt, så havde den hans fulde støtte, sagde Frank Aaen.

Formanden sagde, at de radikale støttede forhandlingsoplægget vedrørende methonyl om, at man trak det tilbage med den 6 måneders frist, som man normalt havde for sådanne ting, der blev trukket tilbage, fordi der lå lagre rundt omkring ude i butikkerne.

Fødevareministeren sagde til Frank Aaen, at han havde været meget klar i det, han havde læst op, og at det jo var det dejlige, at man kunne være det, når det var skrevet ned. Fødevareministeren havde læst: ”At regeringen kan støtte Kommissionens forslag om ikke-optagelse på direktivets bilag I, da der ikke er vist sikker anvendelse for stoffet.”

Det var den ene del, de var enige om, sagde fødevareministeren og tilføjede:

”Regeringen kan desuden støtte, at der fastsættes en frist for tilbagekaldelse af eksisterende tilladelser på 6 måneder regnet fra forslaget vedtagel-

se.”

Så Danmark støttede en frist på 6 måneder, og der havde tale om et forslag om at forlænge fristen, men som det var blevet oplyst over for fødevareministeren, så var det blevet trukket, og de to ting kunne jo godt have krydset hinanden, så der stod noget andet i et notat, men regeringen oplevede det altså også på den måde, formanden lige havde sagt.

Frank Aaen sagde, at hvis det var, som det blev sagt, støttede Enhedslisten det selvfølgelig, men at han altså ikke mente, det var sådan, det stod i notatet (Rådsmøde 2815 – bilag 1). Det var derfor, han havde haft sine forbehold, men han tog fødevareministerens udtalelser for pålydende, og så gav de selvfølgelig også mandatet, tilføjede Frank Aaen.

9. Forslag til Rådets beslutning om markedsføring i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/18/EF af et kartoffelprodukt (*Solanum tuberosum* L. linje EH92-527-1), der er genetisk modificeret med henblik på et forhøjet indhold af stivelseskomponenten amylopektin

- Vedtagelse

KOM (2007) 0336

Rådsmøde 2815 – Bilag 3 (tillæg til samlenotat)

Fødevareministeren: Jeg skal oplyse udvalget om, at sagen er på dagsordenen på rådsmødet. Miljøministeren har forelagt sagen til forhandlingsoplæg forud for miljørådet (miljøministre) den 28. juni 2007, hvortil jeg skal henvise.

Frank Aaen sagde, at Enhedslisten var imod genmodificerede kartofler og støttede alle, der prøvede at stoppe, at den slags blev udsat på markerne.

10. Eventuelt

Fødevareministeren: Endelig kan jeg oplyse, at Danmark på rådsmødet under eventuelt vil rejse emnet ”TAC for sperling 2007”.

Rådet har besluttet at overlade til Kommissionen at fastsætte en TAC for sperling i 2007 på baggrund af den seneste videnskabelige rådgivning. Kommissionen er nået frem til, at TAC'en for 2007 fortsat skal være en nul-TAC.

Jeg er ikke enig med Kommissionen i dette spørgsmål. Det er min klare opfattelse, at den seneste videnskabelige rådgivning giver grundlag for en

TAC for sperling i 2007. Bestanden er blevet mærkbart forbedret gennem de seneste år og er i bedre forfatning end mange andre Nordsøbestande. Danmarks Fiskeriundersøgelser har på baggrund af ICES' rådgivning om flerårige strategier endvidere regnet sig frem til, at en strategi med en konstant årlig TAC betyder, at der hvert år minimum kan fiskes 50.000 tons sperling.

Jeg vil derfor bede om Rådets forståelse for en TAC af denne størrelsesorden og opfordre Kommissionen til at fastsætte en TAC på 50.000 tons i 2007, altså det samme, som Danmarks Fiskeriundersøgelser har fundet ud af. Der er ingen tvivl om, at en sådan TAC vil være af meget stor betydning for de danske industrifiskere og ikke vil udgøre en risiko for bestanden.

Jeg vil også godt sige, at jeg håber meget at Kommissionen og Rådet vil gå med til det, for det er altså ikke godt for troværdigheden, når man kan have Danmarks Fiskeriundersøgelser, som er helt unik på det område, der altså kan komme med de beregninger, og så alligevel kommer frem til et andet resultat. Det er sådan noget, der giver mistillid til hinanden. Men jeg håber, det vil komme til gavn, når vi nu fremlægger forslaget og prøver at finde en ordning, hvor man i hvert tilfælde følger anbefalingen fra Danmarks Fiskeriundersøgelser.

Jens Kirk spurgt, om fødevareministeren selv troede på, at man kunne overbevise kommissæren om, at her burde man holde fast i, at der burde gives en kvote på eksempelvis 50.000 tons, når man i grunden skulle havde fat i den samme kommissær som med hensyn til tobis, hvor han havde kunnet vende rundt på et fad 180 grader og få lige pludselig den modsatte mening. Var der nogen chance for, at Danmark kunne komme igennem med dette her, spurgte Jens Kirk.

Svend Auken sagde, at han med hensyn til TAC'en for sperling havde et problem. Det kunne godt være, at man kunne få en aftale omkring det, sagde Svend Auken, men han syntes, at der var noget farligt i, når Kommissionen prøvede at gennemføre beskyttelsesforanstaltninger af den ene eller den anden art, at Danmark så var det land, der – fordi vi havde nogle industrifiskere, som havde nogle interesser i klemme – var dem, der gik imod det. Det var jo sådan, at hver eneste gang, man i EU ville gøre noget beskyttelsesmæssigt, så kom de lokale fiskere, og de havde altid nogle nationale biologer i ryggen, når de kom. Var vi ikke med til at underminere den faglige autoritet i Kommissionen, hvis vi – når vi havde noget i klemme – straks gik op og sagde, ja men biologisk kunne man sagtens fange meget mere, spurgte Svend Auken.

Der var ingen i Europaudvalget, der var eksperter med hensyn til, hvad der var det rigtige tal, om man kunne fange 50.000 tons, eller man ikke kunne fange 50.000 tons ved industrifiskeri, sagde Svend Auken, men han

syntes, at vi placerede os galt, hvis vi, når vi selv havde noget i klemme, placerede os som dem, der ville prøve at underminere beskyttelsesforanstaltninger.

Fødevarerministeren sagde, at han var blevet spurgt, hvorfor vi sagde sådan omkring sperling, men at Europaudvalget endelig ikke måtte tage fejl af, at det gjorde de netop ikke. Danmark var kendt i EU for at være det land, som gik ind og kontrollerede, og gik ind og fulgte og i øvrigt var med til at lave forbedringsplaner indenfor fiskeriet.

Men tilføjede fødevarerministeren, man var nødt til - som han også havde sagt vedrørende tobisområdet - at få indført en model, som gjorde, at udviklede verden sig anderledes, end man havde kunnet se i december, så hjalp det altså ikke, at man fastholdt et eller andet, man havde vedtaget i december og lod det køre til næste december.

Det kunne man selvfølgelig gøre, og det havde man gjort for tobis, og nu var man så i den samme situation for sperling. Men det var altså svært at overbevise folk om, at man skulle overholde alle disse regler, og at det var godt osv., hvis verden havde udviklet sig anderledes, end man i december havde kunnet forudse, at den ville. Det var sket for tobis, og det kunne også ske for sperling, gentog han.

Fødevarerministeren svarede Jens Kirk, at han selvfølgelig troede på, at han kunne påvirke de andre, men om det betød, at han ville komme igennem med noget, det var han - belært af tidligere erfaringer - helt sikker på, at det ville han ikke sige noget om.

Jens Kirk sagde, at han var enig med fødevarerministeren vedrørende sperling, at han ikke som Svend Auken, der nu havde forladt Europaudvalgsmødet, nærede den betænkelighed, at det kun var, når det gjaldt os selv, at vi mente, at man godt kunne fiske de 5.000 tons.. Fordi det vel var sådan, at der var kommet ændrede oplysninger, siden man vedtog TAC'en i december i 2006, og at det var det, der gjorde, at man kunne føle sig på sikker grund nu med hensyn til at kunne ændre den.

Jens Kirk mente derfor, at der burde være en god grund til at få den ændret, men spurgte, om det var sådan, at fødevarerministeren i grunden mente, at de danske biologer i ICES, hvis man kom ud for lignende situationer i fremtiden, burde træde ud af den organisation et stykke tid, hvis de ikke ville tage deres biologiske rådgivning op til revision, når der var ændrede forudsætninger for den i forhold til en given situation på et givet tidspunkt.

Fødevarerministeren sagde, at han ikke vidste, om det var Jens Kirks holdning, at Danmark skulle true med at trække sig ud af ICES, men at han ville sige, at det ikke ville være klogt at gøre det. Han mente, at man havde brug for de videnskabsfolk dér.

Det eneste, fødevareministeren helt udramatisk ville sige, var – og han havde lige i sommerferien haft et møde med ICES, hvor han havde fået en god snak med dem om det – at de var nødt til at sige til hinanden, at politikerne var nødt til som politikere at lave nogle modeller sådan, at videnskabsfolk, hvis de opdagede, at verden havde ændret sig, så også kunne agere i stedet for at sige, at nu havde politikerne besluttet et eller andet i december, og sagt, at de skulle lægge vægt på det og det og det, men at det var rigtigt nok, at der var et ændret grundlag, og at de måske derfor burde komme frem til noget andet. Det kunne de ikke i dag, fordi man havde de modeller, man havde. Men man måtte sørge for, at det blev anderledes, fordi det blev uforståeligt for folk, hvorfor man havde de regler, man havde, hvis man ikke kunne forklare dem, og hvis reglerne ikke var skruet sådan sammen, at de kunne tage hensyn til den udvikling, der måtte ske.

Det var helt udramatisk, sagde fødevareministeren og tilføjede, at Danmark altid var med fremme ved bordet, når der var tale om genopretningsplaner, dem havde vi jo en stor, stor interesse i.

Jens Kirk sagde, at han ikke havde ment, at Danmark skulle trække sig ud af ICES, men at han gerne ville vide, om fødevareministeren ikke somme tider syntes, at man hvert eneste år op til jul fik at vide, at på den og den fiskeart burde kvoten være nul, at ICES foreslog det, og at ministrene, som nok måtte formodes at havde mindre kendskab til, hvor mange fik, der var i havet, så bagefter skulle fastsætte en TAC eller en kvote. Det var i den belysning, Jens Kirks udtalelse skulle se, han syntes, at ICES måske somme tider kunne trænge til en pause, og spurgte, om fødevareministeren ikke havde den samme opfattelse.

Fødevareministeren sagde, at han havde noteret sig det, Jens Kirk mente om ICES, men at han – således oplyst - ikke ville kommentere yderligere på det, fordi det ville føre for langt. Det var et punkt, de havde rejst vedrørende sperling, og der ville komme en senere lejlighed, hvor de kunne diskutere hele ICES's rådgivning, tilføjede fødevareministeren.

Jens Kirk sagde, at han sagde tak for fødevareministerens svar og ikke var.

11. Siden sidst

Ingen punkter

Fødevareministeren: Der er ingen punkter siden sidst.

Frank Aaen havde bemærket, at fødevareministeren ikke havde været inde på spørgsmålet om dyretransporter, som han gik ud fra, at man ikke ville

kunne komme udenom at tage op på rådsmødet.

Frank Aaen gjorde opmærksom på, at man til morgen havde kunnet høre i radioen, at en svineproducent, som var nærtstående til regeringen, Jørgen Tørnæs, forsvarede sin anvendelse af en vognmand, som gentagne gange var blevet taget i grov og alvorlig og uacceptabel dyremishandling. Han kunne alligevel blive ved med at bruge den pågældende vognmand og blev ved med at gøre det med henvisning til EU-reglerne, sagde Frank Aaen. Når det var sådan, måtte han sige, at de EU-regler måtte laves om, og at han gik ud fra, at regeringen ville tage initiativ til at få det spørgsmål rejst på det førstkommande rådsmøde.

Svend Auken sagde, at han fuldstændigt delte Frank Aaens synspunkter vedrørende dyretransporterne. Det var jo forfærdeligt at skulle høre veterinæreksperter i morgenradioavisen sige, at det var EU's regler på det område, der gjorde det umuligt at varetage dyrenes interesser, tilføjede han.

Svend Auken gjorde opmærksom på, at vi nu skulle igennem en gennemførelse af EU's nye traktatgrundlag osv., og at det gjorde det vanskeligt, at sådanne sager kørte op hele tiden. Det virkede som om det Råd, fødevareministeren var medlem af, var mere optaget af de mest snævre erhvervsinteresser end af overordnede synspunkter på EU's fremtid, sagde Svend Auken og tilføjede, at han selvfølgelig håbede, at fødevareministeren på dette punkt ville være med til at sørge for, at tingene blev ændret.

Formanden sagde, at hun havde at sig selv på talerlisten i mangel af en anden radikal ordfører.

Formanden syntes, at det på det, Frank Aaen havde sagt og som Svend Auken havde fulgt op vedrørende dyretransporterne, næsten havde lydt som om, at det var EU's skyld, at danske transportører overtrådte reglerne, og det kunne hun ikke få til at passe nogen steder. Derfor mente formanden, at fødevareministeren måske skulle komme med en kommentar til, hvordan de ting hang sammen.

Fødevareministeren mindede om, at han havde brugt megen tid på spørgsmålet om dyretransporterne tidligere, fordi han havde tilladt sig at tage det punkt op på landbrugsministrenes rådsmøde, hvor nogle selvfølgelig havde forklaret ham, at det ikke hørte til, men i justitsministrenes råd.

Når fødevareministeren havde optaget det dengang, var det præcis på baggrund af det, der var blevet sagt i det indeværende møde i Europaudvalget, han havde gerne villet have en klar tilkendegivelse af, at de også hos landbrugsministrene havde den holdning, at man skulle overholde de spilleregler, der fandtes, altså at dyrevelfærd var vigtig, når vi var det producerende led osv.

De havde haft en god diskussion om det, sagde fødevareministeren,

men han følte, at han var nødt til at sige, at han også ved rådsmødet dengang havde sagt, at han syntes, at man måtte have nogle faste regler, som betød, at man ikke kunne omgå reglerne. Hvis man var medlem af EU, burde man ikke kunne omgå dem. Og det var selvfølgelig op til nogle andre ministre, sagde fødevareministeren, han forsøgte ikke at skyde bolden videre til nogen, men han kunne ikke svare på det, og han vidste ikke, hvor langt man var kommet med det. Men fødevareministeren vidste i hvert fald, at det var årsagen til, at han dengang havde rejst det, og det ville så vidt, det var ham bekendt, betyde, at man skulle lave nogle regler i justitsministrenes råd om, hvordan og hvorledes det problem skulle håndteres.

Fødevareministeren tilføjede, at han nødtigt ville svare mere på det, fordi han ikke vidste mere om det, og at han bare havde rejst det, fordi han syntes, at det ville være godt, at producenterne også sendte et signal.

I øvrigt ville fødevareministeren godt give det personlige signal om det, man havde kunnet høre i radioen om morgenen, og særligt som den, der var ansvarlig for det, at det jo, som han også havde sagt sidst, det problem var oppe, var helt, helt uforståeligt, at man ikke kunne stoppe sådan noget, fordi det gjorde det meget svært at forklare, hvad man så skulle have de regler til. Fødevareministeren mente det samme, som Svend Auken havde givet udtryk for, at det, når man diskuterede traktat, ville være rart om sådan noget kunne undgås. Fødevareministeren gentog, at han også om morgen havde hørt det, som om det var EU's skyld.

Frank Aaen sagde, at der, så vidt han havde forstået, var et flertal i Folketinget, der sagde, at nu måtte de regler, der tillod den vognmand, der gentagne gange havde foretaget dyremishandling, at fortsætte med at transportere dyr, ændres. Frank Aaen havde forstået, at det var nogle EU-regler, der gjorde, at han gerne måtte fortsætte med - selv om han ikke måtte foretage dyremishandling på de meget lange transportere - at mishandle dyr, bare det foregik på kortere tid. Det måtte selvfølgelig laves om, det kunne der ikke være nogen tvivl om, sagde Frank Aaen. Regeringen måtte selv finde ud af, hvilken minister der skulle tage det op, det ville han ikke blande sig i, men det måtte tages op. Man kunne da ikke tage til et rådsmøde for landbrugsministre uden at ville tage det op og sørge for, at det uvæsen blev stoppet, sagde Frank Aaen, for ellers kunne man jo dække sig ind under hinanden, og så var det jo noget pjat, når alle sagde, at det var forfærdeligt, hvis ingen sørgede for, at der skete noget.

Morten Messerschmidt spurgte vedrørende skyldsspørgsmålet, om fødevareministeren ikke var enig, at et afgørende problem i forhold til de modbydeligheder, var de forbud, der var imod restriktioner for den frie udveksling af tjenesteydelser og varer, at det var noget, der direkte relaterede sig

til EU-traktaterne, og at det var det, der gjorde, at man ikke kunne lave regler, som forbød EU-borgere – herunder danske landmænd – at entrere med folk, der havde et helt andet beskyttelsesniveau og en helt anden tilgang til dyreetik, end vi normalt definerede den i Folketinget.

Morten Messerschmidt syntes, at det ville være på sin plads, at fødevareministeren indrømmede, at dette her var noget, der decideret relaterede sig til den måde, EU-traktaten var bygget op på, fordi dyrevelfærd ikke var et alment gyldigt hensyn, som kunne tages for at lægge restriktioner i vejen for udvekslingen af tjenesteydelser og varer.

Man kunne jo ikke fortænke mennesker i at spekulere i de regler, der eksisterede, sagde Morten Messerschmidt, man måtte lave reglerne om sådan, som man gjorde på alle andre områder, hvor man lavede regler i forventning om, at folk levede op til dem. Hvis folk alligevel ikke ville opføre sig ordentligt, var der ikke behov for regler. Derfor var det reglerne, der var problemet, sagde Morten Messerschmidt, og derfor syntes han, at fødevareministeren skulle sige det. Det var den måde, EU-systemet fungerede på.

Formanden sagde, at det kunne være, at Europaudvalget skulle tage et samråd med justitsministeren eller overveje, hvordan de skulle gå i dybden med at diskutere dyretransporterne, da de nok ikke havde basis for at komme ret meget videre med det på det indeværende Europaudvalgsmøde.

Fødevareministeren takkede formanden og tilføjede, at han blot havde konstateret, at de netop havde rejst sagen, og at Morten Messerschmidt netop havde udlagt for Europaudvalget, hvor omfangsrig den var. Der var så nogle, der havde kommenteret på den, men også mange som godt vidste, at reglerne var komplicerede, og at der skulle en del til, for at man kunne ændre dem. Men derfor havde han sat fokus på det alligevel, sagde fødevareministeren. Han ville imidlertid ikke begive sig ind i at sige, hvordan justitsministeren ville forholde sig til problemet. Han vidste, at hun altid var optaget af dyrevelfærden, men han kunne ikke begynde at gå dybere ind i det, og det havde han også forstået, at der var forståelse for.

Jens Kirk sagde, at han gerne ville støtte, at Europaudvalget fik en drøftelse med justitsministeren om, hvordan man klarede problemerne med dyrevelfærden.

Formanden spurgte Jens Kirk, om de i fællesskab skulle prøve at lave et samrådsspørgsmål, eller om Frank Aaen og Jens Kirk i fællesskab ville prøve at lave et samrådsspørgsmål, så de kunne få det fyret af. Formanden tilføjede, at hun spurgte, for at det ikke skulle blive sådan, at de troede, at hinanden gjorde det, og at der så ikke var nogen, der gjorde noget.

Frank Aaen spurgte, hvornår det næste Europaudvalgsmøde var.

Formanden svarede, at det var den 14. september.

Jens Kirk foreslog, at formanden udformede det samrådsspørgsmål, da formanden var den nærmeste til det.

Formanden sagde, at så gjorde hun det, og spurgte, om fødevareministeren havde nogen kommentarer.

Formanden konstaterede, at Europaudvalget om den egentlige ordlyd af forhandlingsoplægget vedrørende sukkerpakken havde haft lidt diskussion, at formanden havde forstået på Svend Auken, inden han forlod Europaudvalgsmødet, at socialdemokraterne ikke støttede regeringens forhandlingsoplæg, men mente, at man skulle sige nej under alle omstændigheder, men at ingen andre partier havde udtalt sig imod regeringens forhandlingsoplæg om at stemme på en måde, som nedbragte sukkerstøtten, som formålet havde været med det hele tiden, så der altså ikke var andre partier end socialdemokraterne, som havde udtalt sig imod mandatet vedrørende sukkerstøtten.

Vedrørende punkt 8 afvisning af methomyl var der ingen partier, der havde udtalt sig imod det af regeringen ønskede forhandlingsoplæg. Formanden konkluderede, at der ikke var konstateret et flertal mod regeringens forhandlingsoplæg.

Fødevareministeren kunne således trygt tage til mødet, sagde formanden og tilføjede, at resten af Europaudvalgsmødet ville blive holdt for lukkede døre.